

Rastislav Schlosár

PREČO NIE DO EURÓPSKEJ ÚNIE?
alebo pravda o najväčšom podvode Európy

Bratislava 2003

„Mlčat’ - znamená súhlasit’“
(Bonifác VIII)

Obsah:

Obsah.....	3
Úvod.....	4
1. Peniaze z EÚ a tzv. predvstupová pomoc.....	7
2. Náklady a výdavky spojené so vstupom.....	9
3. Poľnohospodárstvo a potravinárstvo.....	12
4. Nezamestnanosť a životná úroveň.....	18
5. Príkazy, zákazy a sankcie.....	21
6. Demokracia a sloboda.....	24
7. Postavenie Slovenska v Európskej únii.....	26
8. Európska únia je štát, Slovensko stráca štátnosť.....	29
9. Kresťanstvo a Európska únia.....	34
10. Spravodlivosť Európskej únie.....	37
11. Vyspelosť Európskej únie.....	38
12. Pôvod, ciele a smerovanie Európskej únie.....	41
13. Úžitok z rozšírenia.....	48
14. Alternatíva.....	49
15. „Výhody“ vstupu.....	52
16. Prognóza do budúcnosti.....	58
17. Záverečné zhrnutie.....	59
Záver.....	61
Použitá literatúra.....	63
Použitá tlač.....	63
Použité dokumenty.....	63

Úvod:

Európska únia je k nám každým dňom bližšie. Už 1. mája 2004 sa Slovensko stane fakticky členskou krajinou európskeho federatívneho štátu (s neurčitým a čiastočne zavádzajúcim názvom - Európska únia). Zo štátoprávneho hľadiska sa tak vrátíme o 10 rokov naspäť - do čias jestvovania ČSFR.

Väčšinu z vás iste napadne ako prvá myšlienka, k čomu je dobré písať texty proti EÚ, ak do nej aj tak pôjdeme. Aj podľa poľského ministra Lecha Nikolského už netreba po referende Poliakov informovať o EÚ. Zdá sa, že poľskí voliči (podobne ako slovenskí) poslúžili len ako mechanické hlasovacie stroje na odsúhlasenie niečoho o čom nemajú potrebné vedomosti, aby mohli objektívne posúdiť, či je to správne. Ja si myslím, že aj po referende máme všetci právo vedieť o EÚ čo najviac a čo najpravdivejšie, aby sme mohli zistiť, čo nás čaká a na čo sa máme dopredu pripraviť. V opačnom prípade by sme mohli byť veľmi nemilo prekvapení, ba priam až šokovaní z každodennej skutočnosti. Tieto texty majú poslúžiť aj tým, čo sa chcú nie len dobre na EÚ pripraviť, ale mienia v nej aj čo najviac bojovať za svoje práva a záujmy, a predovšetkým za skoré vystúpenie z únie.

Každý rozumný človek by čakal rozsiahlu spoločenskú diskusiu o výhodách a nevýhodách nášho členstva. Táto diskusia sa mala začať dávno predtým, než sa Slovensko stalo asociovaným (pridruženým) členom EÚ. Namiesto toho sa ešte aj teraz (po referende o vstupe do EÚ) hovorí predovšetkým o výhodách, pričom nevýhody, ktorých je omnoho viac a sú presvedčivejšie sa bagatelizujú, prípadne sa nespomínajú vôbec. Aj podľa Odboru mediálneho výskumu Slovenského rozhlasu si 70.6 % obyvateľov SR myslí, že vláda informuje väčšinou len o pozitívach vstupe do EÚ.

Ľuďom sú vedome, skrz štátne i zahraničné médiá, podsúvané lži a dezinformácie. To spôsobuje, že nemajú dostatok informácií alebo sú informovaní len jednostranne. Príklad: najvplyvnejšiu televíznu stanicu Markízu kontroluje americká CME; nemecká Verlangsgroupe Passau zasa vlastní 50 % Petit Press, ktorá vydáva SME, Újszó, Roľnícke noviny, Dominofórum a regionálne periodiká Korzár; nemecký Bertelsmann a švajčiarsky Ringier vydávajú Nový čas, Čas, Život, Rodinu, Eurotelevíziu, Evu a Telemagazín; Pravdu a Moment vydáva Perex, ktorého väčšinovým vlastníkom je 2. strategická dcéra Harvardskej burzovej spoločnosti. Preto nechodievajte s klapkami na očiach, vidiac len tesne pred seba. Hľadajte aj širšie súvislosti, pretože kto hľadá pravdu ten ju určite nájde! Celé to nutne pripomína obdobie z čias minulého režimu, keď boli dopredu vytvorené určité názory a stanoviská a tie boli potom považované za nevyvrátiteľné a nenapadnuteľné.

Slováci zavalení starosťami bežného života a existenčnými problémami nemajú spravídla čas, aby sa mohli zamýšľať nad takouto pre Slovensko, ako aj pre nich dôležitou záležitosťou. Preto radšej z pohodlnosti prijímajú, osvojujú si a opakujú určité tézy (stále platí, že stokrát opakovaná lož sa stáva pravdou) bez toho, aby sa nad nimi hlbšie zamysleli, príp. sami hľadali pravdu a až potom si utvorili vlastný názor. Výborne im v tom pomáha systematické masírovanie mozgov a silná propaganda zahraničných a domácich politikov.

Rôzni odborníci, namýšľajúci si, že ich vysokoškolské vzdelanie je základom skutočnej múdrosti, rozumnosti a chytrosti zas nechcú a nevedia preniknúť na koreň vecí a vidieť za oponu, preto sa kľžu po povrchu, bez hlbšieho pochopenia tejto problematiky. Iní sú zasa pasívni, zdeptaní politickou a spoločenskou situáciou na Slovensku, čo ich vedie ku ustráchanosti, skepticizmu a ľahostajnosti. A sú aj takí, čo si dôsledky vstupe do EÚ veľmi dobre uvedomujú, ale ich egoistické a sebecké zmýšľanie ich vedie k tomu, že sa starajú len o svoje osobné, príp. rodinné veci, pričom sa majú častokrát finančne veľmi dobre a tak im na osude ich vlasti a národa nezáleží. Jednoznačným dôkazom neinformovanosti a z toho prameniaceho zlého, nerozumného názoru je napr. to, že až 99 % podnikateľov je europozitívnych, ale len 13 % podnikateľov normy EÚ pozná a len 7 % ich zapracúva do vnútorného chodu svojich firiem. Ako potom môžu tak jasne tvrdiť, že sú na vstup pripravení, keď nevedia, čo ich čaká?

Väčšina ľudí sa však zhoduje v názore, že zatiaľ čo k vstupe do NATO má určité výhrady, proti EÚ nemá žiadne. Pritom si neuvedomujú, že únia je ešte horšia a pre ich bežný život dôležitejšia. Vidiac zlú životnú úroveň na Slovensku si myslia, že len púhy vstup do klubu relatívne prosperujúcich krajín západnej Európy im prinesie bohatstvo a blahobyť. Opak je bohužiaľ pravdou.

Za posledné roky si ľudia ani nevšimli, že EÚ pomaly ale iste vstupuje do ich života. Slovenský parlament prijal stovky nových zákonov, ktoré museli byť v súlade s právom EÚ. Postupne sa odstraňovali clá pri obchode s krajinami európskej pätnástky a na Slovensko prišli mnohí zahraniční

investori z únie. Cez rôzne fondy sme dostali niekoľko miliárd korún. Ak by bolo pravda, že Európska únia nám prinesie blahobyť, ako sa dá potom vysvetliť, že čím viac sa únii, jej pravidlám a princípom približujeme, tým horšie sa u nás žije (o katastrofálnej situácii v školstve, zdravotníctve a iných oblastiach, vysokej nezamestnanosti a deficite štátneho rozpočtu snáď nemusím nikomu hovoriť – väčšina z nás to cíti na vlastnej koži). Nikto nečaká už teraz blahobyť, ale logické by bolo aspoň čiastočné zlepšovanie životnej úrovne (ešte ani dnes po viac ako desiatich rokoch nedosiahli priemerné reálne mzdy predrevolučnú úroveň z roku 1989, čo sa dá dokladovať na oficiálnych štatistických údajoch. V prvom štvrtroku tohto roku dosahujú len 84.9 % reálnych miezd prvého štvrtroku 1989). To sa však nedeje, napriek európskym zákonom, ktoré platia na našom území, napriek finančnej podpore z EÚ, zahraničným investíciám (tak veľmi vychvaľovaným) a napriek odstraňovaniu rôznych bariér. Naopak všetko sa zhoršuje a Slováci žijú v čoraz horších životných podmienkach. To je jednoznačným dôkazom toho, čo nás v Európskej únii čaká, keď sa to, čo sa už teraz zavádza, dokončí a zavŕši.

Európska únia nie je čarovný prútik, ktorý všetko zmení k lepšiemu. Napr. Východné Nemecko je už viac ako 10 rokov v EÚ a napriek tomu je tam vysoká nezamestnanosť, stagnácia hospodárstva a pomerne nízka životná úroveň. Je to tam len o málo lepšie ako v ostatných krajinách bývalého východného bloku. A pritom dostalo od EÚ mnohonásobne vyššiu pomoc ako sa ponúka nám, nehovoriac o tom, že im pomáhala ekonomicky najsilnejšia krajina Európy - NSR, s ktorou sa zjednotilo. Takmer žiadne výhody členstva v EÚ sa nedostavili. Prečo je to tak? Je rozdiel, keď vstúpi bohatý k chudobným a naopak chudobný medzi bohatých. V prvom prípade bohatá krajina môže tie chudobnejšie využívať a bohatnúť ešte viac na ich chudobe. V druhom prípade sa stáva chudobná krajina iba sluhom a vazalom mocných. Je veľmi naivné myslieť si, že bohatí sa s tými chudobnejšími radi podelia o svoje bohatstvo. Nanajvýš im dajú len omrvinky z ich bohatého stola, alebo pre nich drobnú výplatu, ktorou si ich udržia naďalej pri sebe ako sluhov. Tento druhý prípad úplne vystihuje podstatu vstupu relatívne chudobných krajín strednej a východnej Európy do únie (až 52 z 56 regiónov kandidátskych krajín je pod 75 % priemeru EÚ).

Je teda na čase aby si bežní slovenskí občania konečne uvedomili, o čo naozaj ide. Myslím si, že každý z nás, bez ohľadu na politickú príslušnosť musí Európsku úniu zavrhnúť. Demokrati a liberáli preto, že EÚ nie je demokratická a slobodná, ale totalitná (pozri kapitolu 6); komunisti kvôli tomu, že v EÚ prakticky o všetkom rozhoduje veľkokapitál nadnárodných spoločností a medzinárodných finančníkov; národnári a vlastenci pre stratu štátnej samostatnosti a prehĺbenie kozmopolitizmu (ničiaceho národnú identitu); kresťania preto, že EÚ je diabolský nekresťanský plán zo všetkým čo k tomu patrí.

Keď som si uvedomil tieto skutočnosti a rôzne fakty, keď som pochopil ako sme slepo vedení k najväčšiemu podvodu Európy rozhodol som sa, že nemôžem zostať bokom. Pretože práve mlčanie a strach tých, čo vedia odkiaľ vietor fúka a nič nerobia, je to, z čoho sily, ktoré nás chcú oklamať a do tejto pasce chytiť a v nej aj natrvalo udržať najviac ťažia.

Snažil som sa poukázať nie len na dôsledky vstupu Slovenska do únie, ale aj na celkový charakter únie, ktorý sa ukazuje, resp. prejavuje aj v dôsledkoch vstupu iných kandidátskych krajín.

Informácie, ktoré vám predkladám vychádzajú z článkov viac-menej neutrálnych novín a zdrojov, ktoré sa v oficiálnych médiách príliš alebo vôbec nepoužívajú. Neznamená to však, že sú preto pochybné, ale naopak, že sú napriek svojej pravdivosti a odbornosti účelovo zamlčovane a tendenčne skresľované. Ich pôvodcovia nemajú dôvod klamať, pretože byť v dnešnej dobe proti EÚ a šíriť o nej negatívne informácie je skôr na osobnú závalu ako na prospech. Títo ľudia, používatelia na rozdiel od iných vlastný rozum sú zaznávaní, vysmievaní, hanení, a častokrát, rôznym spôsobom fyzicky a psychicky potichu perzekuovaní a likvidovaní. Prípadne bývajú vyhlásených za bláznov alebo na nich našijú rôzne kauzy, ktoré potom vyvolávajú vo verejnosti škandály.

Bol by som veľmi rád, keby ste fakty, ktoré si v nasledujúcich kapitolách prečítate neodsudzovali hneď od začiatku, ale aby ste sa nad nimi trieživo, bez predsudkov a predpojatých názorov zamysleli. Keď vás šokujú, alebo prekvapia, nečudujte sa tomu a neberte to ako dôkaz ich falošnosti. Je to len prirodzený výsledok toho, že ste nemali možnosť dostať sa aj k týmto informáciám. To, že ste o tom nikde nepočuli je tiež (vzhľadom na už spomínanú kampaň médií) prirodzené a neznamená to vôbec ich nepravdivosť. Koniec koncov, každý kto má vôľu, vieru a rozum musí skôr, či neskôr k tejto pravde dospieť. Je to len otázka času a samozrejme informácií, ktoré budete mať k dispozícii. Ak viete čítať medzi riadkami, viete nachádzať širšie súvislosti a zaujímate sa aj o iné ako oficiálne zdroje informácií sami nájdete množstvo dôkazov, ktoré nasledujúce fakty priamo, či nepriamo

potvrdzujú. V konečnom dôsledku ich potvrdzuje aj každodenný život a používanie jednoduchého, ale zato zdravého, rozumného, logického a ničím nezaťaženého sedliackeho rozumu. Pozrite sa teda na druhú opomínanú stránku európskej integrácie.

1. Peniaze z Európskej únie a tzv. predvstupová pomoc

Aká je pravda o financiách, ktoré z EÚ dostávame a dostaneme?

Väčšina ľudí považuje za hlavný dôvod nášho vstupu do EÚ to, že dostaneme rozsiahle finančné prostriedky, ktoré zvýšia životnú úroveň u nás a že už teraz nám EÚ pomáha značnými peniazmi, bez ktorých by sa naša ekonomika zrútila. Pravda je však úplne iná a s financiami z EÚ to nie je vôbec také ružové ako sa zdá.

A) Peniaze, ktoré dostávame:

Najskôr sa treba zamerať na peniaze, ktoré z EÚ dostávame ako tzv. predvstupovú pomoc. Ako sa táto pomoc rozdeľuje? V rokoch 1997-1999 poskytla EÚ cez program Phare Slovensku 226 mil. EUR. 1/3 šla na odbornú pomoc (rady zahraničných expertov, ktorí pomáhajú prispôbovať našu legislatívu európskemu právu). Priama pomoc vo forme technického vybavenia predstavovala len 52 mil. EUR, pričom technické vybavenie pochádzalo z krajín EÚ a profitovali na ňom skoro výlučne výrobcovia a obchodníci z EÚ. Zvyšné peniaze išli na konkrétne projekty, ktoré musí najskôr schváliť EÚ. Naši živoriaci výrobcovia sa o tieto financie nemôžu uchádzať, pretože by sa museli prispôbiť rozsiahlym európskym normám, ktoré treba preložiť, čo si vzhľadom na nesmierne ťažkú právnu angličtinu, ktorej preklad je veľmi drahý nemôžu dovoliť. Ďalšie peniaze by ich stálo vypracovanie projektu, ktorým sa venuje niekoľko firiem na Slovensku. Keď by týmto všetkým projekt prešiel a uzavrela by sa zmluva napr. s agentúrou Sapard nastáva fáza vlastnej realizácie. Tu sa záujemca o realizáciu svojho projektu stretne s nemalými problémami pri rokovaní s bankovou sférou okolo krytia 50 % zdrojov na projekte. Pokiaľ tento problém s úverovým krytím nebude vyriešený, čerpanie prostriedkov zo štrukturálnych fondov bude minimálne.

Vyhodnotenie národného plánu využívania fondov Ispa, Phare a Sapard ukázalo, že Európska únia kryje celkovo v priemere len 1/4 nákladov na projekty, ktoré schvaľuje a podporuje. To znamená, že 3/4 nákladov musíme vynaložiť zo štátneho rozpočtu alebo zo súkromného sektora. Tieto projekty si teda skoro celé zaplatíme sami. Pričom veľká časť podpory z fondov EÚ ide na nezmyselné projekty, ktoré nám pomáhajú vzdávať sa slovenských zákonov a nahrádzať ich európskymi, ako dokazuje vyššie spomínaný údaj.

B) Peniaze, ktoré dostaneme:

Čo sa týka peňazí, ktoré nám EÚ prisľúbila po vstupe, treba povedať, že to ešte neznamená, že ich aj skutočne dostaneme. To závisí od splnenia mnohých podmienok - počínajúc tým, že každá krajina musí predložiť presvedčivé a dôveryhodné projekty, ktorým uverí aj Brusel a končiac tým, že žiadatelia splnia rad formalít, ktoré k poskytnutiu peňazí z EÚ patria. Charakter týchto formalít je uvedený v bode A).

EÚ síce tvrdí, že dostaneme o 800 mil. eur viac ako zaplatíme do jej rozpočtu (podľa najnovších informácií uvedených v Hospodárskych novinách z 15.10.2003 v tabulke Rozpočtové dosahy vstupu do EÚ budú celkové príjmy spojené so vstupom do EÚ pre rok 2004 14.232 mil. Sk a výdavky 20.184 mil. Sk), ale treba podotknúť, že EÚ od nových členov očakáva, platenie svojich príspevkov okamžite, zatiaľ čo príspevky z fondov únie do rozpočtov nových členov budú nabiehať mesiace, ak nie roky. Treba tiež rozlišovať medzi priamymi platbami, ktorých bude omnoho menej a príspevkami zo štrukturálnych fondov, ktoré sú peniazmi len na papieri a viažu sa na už spomínané projekty.

Zvláštnu logiku pridelovania financií z EÚ dokazuje aj fakt, že EÚ si v r.1999 v Berlíne stanovila pre prijatie 6 nových krajín finančný limit 42.5 mld. eur na obdobie 2000-2006. Súčasná ponuka je však vyše 2 mld. EUR pod týmto limitom, hoci platí pre 10 krajín.

Tomu, kto by argumentoval tým, ako peniaze z EÚ pomohli napr. Španielsku, či Írsku treba povedať, že nové členské krajiny dostanú podstatne menej aj z fondu regionálnej pomoci, ako už spomínané krajiny. „Nové“ regióny s HDP nedosahujúcim 75 % európskej úrovne budú dostávať, v porovnaní so svojimi „starými“ kolegami len zlomok dotácií zo štrukturálnych fondov, to isté sa týka aj dotácií na infraštruktúru, životné prostredie a ostatné oblasti, ktoré sú bežne z týchto fondov únie financované. Navyiac v blízkej budúcnosti bude Brusel voči najchudobnejším regiónom skúpejší ako

dnes. O viac ako 10 mld. EUR ročne sa má znížiť objem prostriedkov pre štrukturálne fondy a Kohézny fond.

C) Zhrnutie:

Tieto peniaze ako aj projekty, pomáhajú a pomôžu rozvíjať predovšetkým zahraničné už i tak prosperujúce firmy u nás.

Nepopieram, že časť peňazí skutočne pomohla a pomôže Slovensku a jeho obyvateľom, ale rozhodne ich nie je toľko a efekty z nich nie sú také veľké, ako sa nám snaží nahovoriť naša vláda.

Skutočná pomoc by mala pomáhať predovšetkým malým a stredným domácim podnikateľom, pretože len tí, sa môžu podieľať v prvom rade na raste životnej úrovni, rozvoji domácej ekonomiky a hospodárstva. Ich zisk na rozdiel od zahraničných firiem zostáva doma a tak isto sú to oni, ktorí sa podieľajú najväčšou mierou na našej zamestnanosti.

Pomoc z EÚ by mala hospodárstvo a ekonomiku na Slovensku naštartovať a nie ju robiť závislú od cudzích zdrojov, na výšku ktorých nemáme vplyv. Takáto pomoc nie je vôbec pomocou, namiesto toho aby nám pomohla nás robí odkázaných na milosť a nemilosť zahraničných finančníkov. Slovensko sa potrebuje postaviť na vlastné nohy a nemôže sa spoliehať len alebo hlavne na peniaze z EÚ. Podobne je to aj v chudobných afrických krajinách, ktoré sú zahraničnou pomocou udržované pri živote, ale samotný problém biedy to nikdy neodstráni, pretože Afričania nie sú motivovaní k práci, lebo vedia, že dostanú peniaze zo zahraničia.

Finančná pomoc z únie je realizovaná len formou ekonomických vstupov (predovšetkým kapitálu), ktorý však neprodukuje žiadne ekonomický výstupy (vo forme ziskov). Postavená čistička alebo počítače v školách ku ktorým nám pomohli aj peniaze z EÚ nie sú všetko. Peniaze by mali smerovať do podnikov, ktorým by to v budúcnosti pomohlo zvýšiť zisk a produkovať peniaze, ktoré by nám financovali budúce projekty z vlastných zdrojov. Mali by byť teda zamerané do produktívnych sfér hospodárstva.

Celá pomoc z EÚ je viac-menej len almužna z toho čo, Slovensko skutočne potrebuje. Nepomôže nám ani na to, aby sme sa v EÚ nestratili, ani celkovo. V skutočnosti je to pomoc, ktorá nám má zalepiť oči. Rozhodne nás nespasí, nevytrhne z biedy, nezaručí prosperitu ani nádejnú budúcnosť.

2. Náklady a výdavky spojené so vstupom

Kolko nás stojí a bude vstup do EÚ stáť?

- Slovensko zaplatí do rozpočtu únie v roku 2004 12.5 mld. Sk, 2005 13 mld. Sk, 2006 13.5 mld. Sk.
- Voľby do Európskeho parlamentu, ktoré sa uskutočnia v r.2004 nás budú stáť 266 mil. Sk.
- Na aktivity, ktoré zabezpečuje Úrad vlády SR a dodávatelia komplexných služieb v súvislosti s propagáciou Euroreferenda a jeho kladného výsledku bolo vyčlenených dohromady 49.5 mil. Sk.
- Náklady na implementáciu práva únie majú výšku 200 mld. Sk. Na štandardy v životnom prostredí 120-140mld. Sk. Na implementáciu zdravotno-bezpečnostných noriem 17-23 mld. Sk. Na štandardy v potravinárstve 14-20 mld. Sk. Tieto peniaze sú hradené z EÚ, ale aj zo slovenského rozpočtu, ktorý sa na tom podieľa nemalou mierou.
- Ďalšie náklady vznikajú a budú vznikať v súvislosti s financovaním projektov schválených úniou. Opakujem, Slovensko financuje až 3/4 nákladov na tieto projekty.
- Vyradenie jadrovej elektrárne Jaslovské Bohunice, ktoré nám v rámci negociačných rokovaní o vstupe prikázala EÚ bude stáť 15 mld. Sk, Slovensko z toho zaplatí 8.2 mld. Sk. Pozn.: Odstavenie jadrovej elektrárne Jaslovské Bohunice je z ekonomického hľadiska neuvážený a veľmi zlý krok. Projektovaná životnosť blokov typu VVER-440 je 30 rokov. Slovenská vláda rozhodla o predčasnom odstavení po 28 - ročnom fungovaní. Navyše po 10 - ročnej rekonštrukcii V1 za približne 8.5 mld. Sk Úrad jadrového dozoru SR vydal v auguste 2001 povolenie na prevádzku blokov na ďalších 10 rokov. Jaslovské Bohunice by tak mohli byť v prevádzke až do roku 2011 a nie do roku 2006, ako rozhodla pod tlakom EÚ vláda. Pritom ich ekonomický význam je jasný - Jadrová elektrárňa V1 pokrýva asi 18 % ročnej spotreby elektriny u nás a produkuje čistý ročný zisk okolo 4 mld. Sk. Doteraz sme boli vývozcami elektrickej energie, po jej odstavení budeme musieť dovážať elektrinu zo zahraničia. A práve o to EÚ ide: pod pláštikom ekológie chce zničiť energetickú sebe-

stačnosť Slovenska a urobiť ho závislým od zahraničia, čím nás bude môcť dokonalejšie ovládať. Podľa všetkých prepočtov tak prideme minimálne o 12 mld. Sk.

- Prechod na nové cestovné doklady európskeho formátu obsahujúce naše biometrické údaje (odtlačky prstov, dlane, snímaná tvár alebo očná rohovka) nás bude v I. etape v roku 2004 stáť 593.6 mil. Sk, v ďalších 5 rokoch budú ročné náklady priemerne 344 mil. Sk a správny poplatok za vydanie cestovného pasu by mal byť 800 Sk.
- Slovensko platí už teraz (a to nie je členom EÚ) poplatok zato, že sa zúčastňujeme (!) policajnej misie v Bosne a Hercegovine a to vo výške 25 000 EUR (okolo 1.05 mil. Sk) na r. 2003 a dokonca má zväziť možnosť poskytnutia osobitného dobrovoľného príspevku na bežné výdavky.
- SR musí platiť aj za prehraté spory na Európskom súde pre ľudské práva, a to veľakrát za nezmyselné prípady. Napr. z peňazí nás všetkých musel štát zaplatiť J. Kopeckému 13323 EUR + 310 EUR ako náhradu súdnych trov, pretože štát zhabal v r.1959 (SR vtedy neexistovala) zlaté a strieborné mince. Ďalších 700000 Sk nás budú stáť štyri prehraté spory v júni 2003. Žalobu o 36 mld. Sk proti SR podal dokonca aj Patrik Pachinger, ktorý je v súčasnosti obvinený z podvodu, založenia a zosnovania zločineckej skupiny v súvislosti s krachom nebankových subjektov BMG Invest a Horizont Slovakia.
- Informačná kampaň o Európskej únii (dá sa predpokladať, že predovšetkým neobjektívna - informujúca hlavne o pozitívach) bude stáť 70 mil. Sk.
Pozn.: V budúcnosti budú v podobnom duchu od školského roku 2004/2005 povinne vyučovaní žiaci základných a stredných škôl a to zo špeciálnych učebníc.
- Zrušenie slovenskej koruny a prechod na novú menu Euro spôsobí rast cien o 3 až 30 %. Takýto prechod spôsobil, že súčasným členským štátom sa podľa združenia FEDER CONSUMATORI zvýšili mesačné výdavky na jednu rodinu o 52 EUR, čo je v prepočte vyše 2000 Sk. Pričom rast miezd v týchto krajinách nebol vôbec taký vysoký.

Mnohí obyvatelia krajín, ktoré zaviedli Euro sa cítia byť poškodení prepočítavaním cien maloobchodníkmi. To potvrdil aj prieskum Európskej komisie, ktorá zistila, že až 70 % maloobchodníkov zaokrúhlilo ceny tovarov smerom hore.

Na rozdiel od súčasných členských krajín nebudeme mať k dispozícii klauzulu o nepripojení sa k Euro (opting out), ako to využíva napr. Veľká Británia. V nových členských štátoch budú musieť teda povinne zaniknúť národné meny.

- Ďalšie zvyšovanie cien bude spôsobené zavedením praktík a pravidiel Európskej únie do praxe. Napr. v poľnohospodárstve môžeme očakávať zvýšenie výdavkov na potraviny zhruba o 8 %. Pri cukre to bude asi o 21 %, pri mlieku a syroch o 65 % pri obilninách a cestovinách o 12 %.
- Pôda po vstupe do EÚ zdražie na päťnásobok súčasnej hodnoty, podobne budú rásť ceny nehnuteľností.
- Rýchlejšie budú rásť aj ceny energetických vstupov, čo pocítia nielen slovenskí spotrebitelia, ale predovšetkým veľkoodberatelia (väčšie výrobné podniky).
- Podľa najnovšej smernice EÚ musia byť spolpatnené aj všetky úžitky z vody. Môžeme teda očakávať, že budeme musieť platiť za služby, resp. veci za ktoré v súčasnosti neplatíme.
- Zvýšenie deficitu štátneho rozpočtu, v dôsledku podrobenia slovenskej produkcie väčšej konkurencii spôsobí, že prebytok vo vzájomnej tovarovej výmene sa stratí alebo prejde do deficitu, čo bude nutné vykryť zo štátneho rozpočtu a teda z peňazí daňových poplatníkov.
- Reálne mzdy budú v r.2008, len o 11% väčšie ako boli v r.1998. Je to, to isté ako keby vám zvýšili plat o 11%, napr. z priemerného 10000 Sk na 11100 Sk. Alebo keby tovar za 1000 Sk klesol na 890 Sk. To, že budeme mať (možno) väčšie platy je síce fakt, ale zvýšia sa aj životné náklady. Nie len kvôli rastu cien, ktorý bude spôsobený vyrovnávaním sa s cenami EÚ, čo bude relatívne kryté zvyšovaním miezd, ale aj tým, že budeme musieť platiť za zdravotníctvo, školstvo (rôzne služby a poplatky v rámci nich, ktoré sme dovtedy neplatili) a iné veci, čo bude presahovať sumu 1100 Sk niekoľkonásobne, ak vezmeme do úvahy navyše ešte fakt, že rôzne sociálne a iné podpory sa znižujú (napr. štátna prémie v stavebnom sporení). V konečnom dôsledku, teda priemerní ľudia nič nezískajú, ale skôr stratia. Dane sa pritom nebudú znižovať, ale budú sa skôr zvyšovať (aj preto, že štát nebude mať iné príjmy, vzhľadom na to, že všetky štátne podniky vypredal hlboko pod cenu). Vyššie dane a poplatky rozhodne nepovedú k zvyšovaniu úrovne ponúkaných služieb. To môžeme vidieť v súčasnosti napr. na MHD, kde ceny idú stále hore, ale napriek tomu sa musíme v autobusoch pripravovať v hrozných podmienkach.

3. Poľnohospodárstvo a potravinárstvo

Budeme mať lepšie pôdohospodárstvo, poľnohospodárstvo a potravinárstvo?

Die Welt: „Pravda je však oveľa komplikovanejšia. Milióny malých podnikateľov a farmárov v týchto krajinách padnú pod konkurenčným tlakom západných podnikov.“

Poľnohospodárstvo a potravinárstvo patria k najvýznamnejším odvetviam nášho hospodárstva. Ich úroveň sa priamo dotýka každodenného života ľudí. Veď každý z nás musí niečo jesť a práve zlá úroveň týchto odvetví je v mnohých krajinách sveta príčinou hladovania obyvateľstva. Preto som sa rozhodol spracovať práve túto časť hospodárstva podrobnejšie.

a) Financovanie poľnohospodárstva a potravinárstva:

Hovorí sa, že poľnohospodári zo Slovenska dostávajú peňažné príspevky zo strany EÚ v rámci prístupového procesu. Aká je skutočnosť? Podľa už spomínaného vyhodnotenia národného plánu o využití fondov Phare, Sapard a Ispa sa dalo na rozvoj vidieka a poľnohospodárstva 2.362 mld. Sk. 100 % z tejto sumy zaplatilo Slovensko bez akéhokoľvek príspevia zo strany EÚ. To znamená, že nie EÚ, ale slovenský rozpočet zaplatil poľnohospodárom tieto príspevky.

A čo dotácie pre poľnohospodárov v budúcnosti? Pri dotovaní poľnohospodárstva takzvanými priamymi platbami na plochu (tento systém bude pre nás po vstupe do EÚ platiť) sa väčšina podpory dostáva vlastníkom pôdy (až 91 %). Dotácie na pôdu fakticky neprispievajú k zvýšeniu príjmov farmárov, ktorí si pôdu prenajímajú a často patria medzi najchudobnejšie poľnohospodárske domácnosti (vyplýva to dokonca aj z prieskumov, ktoré uskutočnila OECD). Pričom na Slovensku je takýchto farmárov vyše 90 %. Ceny nájomného sa v súčasnosti pohybujú v rozpätí od 300 do 4000 korún za hektár (v závislosti od bonity pôdy). Odborníci však predpokladajú, že po vstupe do únie vzrastie cena pôdy na Slovensku, čo sa zrejme prejaví aj v poplatkoch za nájom. Podobne budú rásť aj ceny energií, vody, agrochemikálií a ďalších vstupov. Lacné nebude ani prispôsobovanie výroby európskym štandardom. Pri 50-percentných priamych platbách, nezostane slovenskému farmárovi (nájomcovi pôdy) vo vrecku za jeho prácu ani 0.7 % podpory, ktorá je štandardom v súčasných krajinách únie.

Už tu sa prejavuje nespravodlivosť zo strany únie: Spomínané priame platby by mali farmári z nových členských krajín dostávať po vstupe do únie v 25 % výške v porovnaní s ich európskymi kolegami. Na plnú výšku by sa mali noví roľníci dostať až v r. 2013. EÚ síce navrhla zvýšenie príspevkov pre farmárov na 50 % terajších členov, ale do týchto príspevkov sa rátajú aj financie z národných rozpočtov, ktoré zaplatia daňoví poplatníci.

Zarážajúci je tiež fakt, že 80 % dotácií do poľnohospodárstva v EÚ sa rozdeľuje menej ako 20 % poľnohospodárom (spravidla ide o veľkofarmy).

Ako to bude vyzeráť pre slovenských poľnohospodárov ukazuje nasledovný ilustračný príklad: Slovenský poľnohospodár bude mať na 1 ha pôdy náklady x, rovnaké náklady bude mať na 1 ha pôdy nemecký poľnohospodár. Slovenský aj nemecký budú mať tiež rovnaké tržby (vzhľadom na spoločné ceny na poľnohospodárskom trhu). Nemecký dostane dotácie v plnej 100% výške, čo mu pokryje úplne náklady a umožní mať určitý zisk (poľnohospodárstvo bez dotácií je stratové), slovenský dostane len 25% dotácií, čo mu nepokryje náklady v dostatočnej miere a dostane sa tak do straty. Každým rokom prechodného obdobia, počas ktorého nebude dostávať plné dotácie sa bude viac, či menej zadlžovať, až mu napokon na odľženie nepomôžu ani plné dotácie po jeho skončení. K takto zadlženému slovenskému poľnohospodárovi príde nemecký, ktorý bol v rovnakom období aspoň mierne ziskový a ponúkne mu riešenie jeho neutešenej situácie - t. j. aby mu pôdu predal. Takýmto spôsobom slovenskí poľnohospodári stratia nielen prácu, ale aj svoj majetok a našu slovenskú pôdu budú tak postupne zaberáť zahraniční poľnohospodári.

b) Úroveň poľnohospodárstva a potravinárstva:

O úrovni poľnohospodárstva v Európskej únii svedčí množstvo negatívnych faktov. Vyspelá technológia síce zaručuje vysokú produkciu a teda aj zisky, treba však povedať, že práve toto úsilie o čo najväčšie zisky je na úkor zdravotnej kvality výrobkov. Stačí spomenúť niekoľko potravinových škandálov:

- V krmive pre ošípané sa nachádzal zakázaný rastový hormón MPA (používa sa v antikoncepčných tabletkách). Takýto prípad sa vyskytol až na 355 farmách v Holandsku. O náhodu, preto určite nemohlo ísť. Tento hormón sa neskôr našiel aj v sirupe na výrobu malinoviek v Belgicku.

- V nemeckom krmnom obilí dokázali laboratórne testy vysoké dávky v Nemecku zakázaného herbicídu nitrofén. Len v spoljkovej krajine Dolné Sasko sa prípad tejto zdraviu škodlivej chemikálie týkal 93 ekologických fariem, ktoré mali produkovať ekologické potraviny neošetrené chemickými prípravkami.
- S ďalším prípadom spomeňme kurčatá dovezené z Lichtenštajnska do Maďarska s obsahom zakázaného antibiotika alebo zvýšený obsah niklu, ktorý sa našiel v k nám dovážanom slnečnicovom oleji z Rakúska. Zdá sa, že čo EÚ odmieta, východ dojedá.

Najhorším, do neba volajúcim a pre poľnohospodárstvo katastrofickým je však prípad choroby šialených kráv. Aj za túto chorobu, hlavne za jej rýchle šírenie a vysoký výskyt môže tzv. agroproduktivismus v EÚ. Je logické, že keď sa dávajú žrať zdochliny zvierat (v podobe mäsokostnej múčky) iným zvieratám, nemožno sa čudovať, že sa stanú šialenými. A to všetko len preto, aby sa ušetrilo na prirodzenom krmive pre teľatá - mlieku alebo tráve. Riziko choroby u ľudí sa tu nebralo dlho vôbec do úvahy a aj neskôr boli farmári i vlády voči týmto hrozbám ľahostajní. Aj u nás sa väčšina prípadov BSE vyskytla v chovoch pochádzajúcich z EÚ. Dokázateľne sa preukázalo, že BSE k nám prišla z Nemecka. Pričom doteraz potvrdené prípady BSE nás stoja ročne 550 mil. Sk (v západnej Európe dosiahli doteraz náklady na BSE 92 mld. EUR). Čo je ešte zarážajúcejšie - Európska únia dala dokonca šiestim francúzskym farmárskym združeniam pokutu vo výške 16.7 mil. EUR za to, že počas krízy súvisiacej s chorobou šialených kráv v roku 2001 umelo držali ceny a obmedzovali dovoz hovädzieho mäsa do krajiny, aby sa ochránili pred touto zákernou chorobou.

Všeobecne známy je aj fakt, že napr. prasatám sa dávajú do stravy antibiotiká a hormóny, aby im rýchlejšie rástlo mäso, pričom vedci poukázali na tento fakt ako na jednu z možných príčin neúčinkovania niektorých antibiotík u ľudí.

Poľnohospodárstvo a potravinárstvo v EÚ a v USA má veľa spoločného. Z preberaním tzv. západných štandardov sa aj do slovenských výrobkov dostávajú mnohé viac, či menej škodlivé látky. Emulgátory a konzervačné prípravky, umelé sladidlá a farbivá (založené nielen na prirodzenej báze), kyselina fosforečná v americkej Coca-Cole, vyrábanej aj u nás, ktorá dokázateľne spôsobuje dlhodobé rednutie kostí sú len jedni z množstva podobných prípadov. Príčina je jasná: v EÚ je potravinárstvo ako aj všetko založené v prvom rade na zisku a až v druhom rade na spotrebiteľovi (aj napriek zákonom, ktoré to popierajú).

c) Možnosti pôdohospodárstva, výpredaj pôdy a poškodzovanie farmárov:

Produkcia potravín na Slovensku, či už pre osobnú potrebu alebo na predaj závisí predovšetkým od pôdy, ktorú budeme mať k dispozícii, resp. ktorú budeme môcť využívať. Už dnes nám Svetová banka odporúča, aby sme začali predávať tzv. pôdu neznámych vlastníkov a podobnú povinnosť máme zakotvenú aj v prístupovom procese do EÚ, a to v kapitole Voľný pohyb kapitálu, v ktorej sa zaväzujeme, že po prechodnom období 5 rokov budeme ornú pôdu a lesy predávať občanom EÚ. Na prvý pohľad sa zdá, že sa to bude diať na báze dobrovoľnosti. Nie je to však pravda, pretože daňová politika súčasnej aj minulej vlády tak zaťažila tieto nehnuteľnosti, že o niekoľko rokov budú daňové podlžnosti vyššie ako ich cena. A majiteľ bude mať na výber medzi exekútorom alebo zahraničným kupcom. S predajom štátnych lesov tiež nebude problém - stačí primeraná provízia. A tak sa bude náš spoločný majetok presúvať pomaly, ale isto do rúk vopred určeného záujemcu, až nakoniec zistíme, že pôda, ktorú nám zanechali naši predkovia a v ktorej sú uložené ich kosti, už nepatrí nám.

Vláda M. Dzurindu presadila a presadzuje tiež politiku likvidujúcu domáci poľnohospodársky stav, čím umožňuje nepriamo nadmerné dovozy hotových agroproduktov. To daný stav ešte zhoršuje. Po vstupe do EÚ môžeme očakávať po tejto stránke ďalšie zhoršenie.

O využívaní pôdy v tej ktorej krajine po vstupe do EÚ svedčí tiež fakt, že plány EÚ na rozšírenie na východ predpokladajú, že napr. v Maďarsku sa v budúcnosti 20 % polí nebude obhospodarovať a tieto budú nevyužitú ľahnúť popolom.

Poľnohospodári budú poškodzovaní aj pravidlami a normami EÚ. Napr.:

- Českí a slovinskí vinári budú poškodení zaradením ich viníc do zón, kde je zakázané pridávať do víneho muštu cukor.
- Z dôvodu nesplnenia hygienických noriem sa budú musieť zavrieť až dve tretiny slovenských bitúnkov a 50 až 70 % mäsospracovateľských fabriek (podľa Zväzu mäsiarov SR).
- Vstup do EÚ bude mať negatívny, dokoca až kritický vplyv na existenciu viacerých menších pekární. Opäť kvôli tomu, že musíme zladit' normy v oblasti hygieny, kontroly, prevádzkovania či ozančovania výrobkov.

Nelogický a neprirodzený je napr. aj tento prípad: Českí ovocinári sa po vstupe ČR do EÚ obávajú nárazového dovozu ovocia z terajších pridružených krajín - hlavne z Poľska. V minulom roku dovoz viac ako 14 000 t lacných jablák z Poľska spôsobil českým ovocinárom straty asi 60 mil. Kč. Preto sa pýtam: prečo by sa malo dovážať to, čoho je v krajine dostatok, resp. prebytok? Únia aj v tejto oblasti používa dvojaký meter. Zatiaľ, čo členské štáty musia nadmerne dovážať aj to, čoho majú dostatok z ostatných členských krajín, EÚ obmedzuje dovoz obilia z Ukrajiny a Ruska, napriek rozporu s pravidlami WTO.

A viete na čom je založená poľnohospodárska politika v únii? Na tom, že ceny za jednotlivé produkty sa stanovujú úplne v závislosti od trhového mechanizmu, teda od vzťahu dopytu a ponuky. U nás sú niektoré ceny úradne regulované prostredníctvom minimálnej ceny, ktorá pomáha výrobcovi a maximálnej, ktorá pomáha spotrebiteľom. V EÚ to tak nie je. Keď v záujme trhu únia intervenuje je to robené pomocou toho, že dá na trh viac, či menej produkcie. Túto reguláciu, ktorá nie je vonkoncom taká prospešná pre obe strany, ale väčšinou len pre výrobcov (aj to pre takých, ktorí majú silné postavenie na trhu) riadia nie demokraticky zvolené orgány, ale predovšetkým veľkí výrobcovia. Čo je teda spravodlivejšie?

d) Produkčné kvóty:

Najcitlivejšou a zároveň najdirektívnejšou oblasťou poľnohospodárskej politiky EÚ sú produkčné kvóty. Práve tie spôsobujú najväčšie ťažkosti kandidátskym krajinám a ich nízka, resp. neprimeraná úroveň poškodzuje poľnohospodárov v týchto krajinách.

Zavádzanie produkčných kvót je v podstate obmedzovanie poľnohospodárov vo výrobe a bráni im zlepšovať ich pozíciu na poľnohospodárskom trhu. Ide o to, že poľnohospodári sú postihovaní za to, že vyprodukujú viac produktov, ako bolo stanovené v produkčných kvótach. Je celkom prirodzené, že keď sa vám urodí viacej úrody, alebo vám vaše kravy nadoja viacej mlieka môžete byť spokojný, pretože to pre vás takmer zákonite bude znamenať väčší zisk a z toho prameniaca väčšia životná úroveň. V EÚ vám za to dajú pokutu, alebo prinútia zlikvidovať produkty, ktoré by pre vás znamenali za normálnych okolností úspech, na ktorý ste v pote tváre robili. A to všetko len preto aby ste nenarušili poriadok a stabilitu trhu únie, resp. skôr, aby ste sa nestali konkurencieschopnejší a nevymanili sa tak z pod jej vplyvu, alebo neohrozili západných veľkofarmárov, či už na ich, alebo na našom domácom trhu.

Mnohé kandidátske krajiny si mysleli, že posledným predvstupovým summitom v Kodani dostanú zo strany únie určité ústupky, ktoré im umožnia poľnohospodársky fungovať na primeranej úrovni. Nestalo sa to tak. A ako dopadlo Slovensko? Na Slovensku sa ani po Kodanskom summite v tejto oblasti nič nezmenilo. Ak nerátam drobné ústupky zo strany EÚ. Nemožno sa ani čudovať, veď niektoré krajiny odvolávajúce sa na svoje ekonomické problémy, neboli ochotné byť štedrejšie viac, ako museli, majú na pamäti, že v kandidátskych krajinách musí ešte prebehnúť referendum o vstupe do únie. Ak by boli príliš skúpi, v budúcich členských krajinách by sa len rozšírili rady euroskeptikov.

Slovenskí poľnohospodári budú môcť v r.2004 vyprodukovať menej mlieka ako v tomto roku. Nastúpený rastový trend sa tak zastaví a predpokladané zvyšovanie úžitkovosti dojníc bude sprevádzať nevyhnutná redukcia ich počtov, tvrdí Ivan Oravec (predseda Slovenskej poľnohospodárskej a potravinárskej komory). Z hľadiska požiadaviek slovenskej strany sú dohodnuté kvóty iba 81.9 % v prípade mlieka, 71 % pri izoglukóze, 56 % pri kravách bez trhovej produkcie mlieka a 76.9 % pri ovciach a kozách.

Nezdá sa vám to zvrátené byť postihovaný za to, že vyrobíme viac, namiesto toho, aby sme mali radosť z dosiahnutých výsledkov? Nezdá sa vám to ako barbarské plytvanie, keď budeme musieť zničiť alebo nevyužívať to, čo by v napr. v chudobných afrických krajinách zachránilo životy tisícok ľudí?

Uvediem dva príklady, ktoré potvrdzujú moje slová:

- Mnohí poľskí farmári sa obávajú, že produkčné kvóty v oblasti poľnohospodárstva, ktoré bude musieť Poľsko prijať po vstupe do EÚ im znemožnia rozširovať svoje farmy a zvyšovať produkciu, následkom čoho sa môže ich krajina zmeniť na čistého importéra poľnohospodárskych produktov. Už teraz sa do Poľska dováža neprečlená pšenica bez ohľadu nato, že v Poľsku je pšenice nadbytok. To odporuje všetkým prirodzeným obchodným zásadám.
- Typický príklad tohto nezdravého a neprirodzeného postupu, presadzovaného v EÚ, prináša na sledujúci článok z Hospodárskych novín (31.10. - 3.11. 2002), ktorý pre úplnosť uvádzam celý. Myslím si, že úplne vystihuje na čo sa môžu naši poľnohospodári „tešiť“:

Estónski farmári sú znechutení z EÚ

Bratislava, Londýn (hrv/Dana Pálková)

Peeter a Ulvi Pihlakasovci prevádzkujú svoju mliečnu farmu už od vzniku samostatného Estónska pred desiatimi rokmi. Ich 54 kráv patrí medzi najproduktívnejšie v celej krajine a manželia sa nádejali, že po vstupe Estónska do Európskej únie (EÚ) budú musieť ešte prikúpiť dobytok, aby dokázali konkurovať na veľkom európskom trhu.

Brusel im však, podobne ako poľnohospodárom z ďalších kandidátskych krajín, urobil škrt cez rozpočet. Svoj trh s agroproduktmi si úzkostlivo stráži a nechce zvýšiť konkurenciu voči vlastným farmárom zo strany nových členov. Na základe rozhodnutia EÚ Európska komisia sprísnila podmienky pre nové krajiny únie. Medzi ne patrí stanovenie kvót na vývoz agroproduktov z nových členských štátov, pričom mlieko a mliečne výrobky sú jednou z najcitlivejších položiek. Brusel, aby nepoškodil terajších farmárov, navrhuje kandidátom kvóty z rokov, keď ich produkcia mlieka dosahovala nízku úroveň. Podobne je to aj pri ďalších položkách. Ako uviedla britská BBC, znamená to, že napríklad Peeter a Ulvi, ktorí chovajú kravy s vysokou produkciou mlieka, budú musieť namiesto rozšírenia stáda odvieť na porážku asi 30 % svojich

Za Sovietskeho zväzu by Moskva Estóncov ocenila za nadprodukciiu, EÚ ich však pravdepodobne prinúti zlikvidovať časť stád. Snímka Isifa

kráv. „Kúpili sme starú farmu s tým, že rozšírime chov na 200 kusov. Pri takýchto podmienkach vstupe do EÚ však pochybujeme, že to budeme schopní uskutočniť,“ posťažoval sa Peeter Pihlakas. Podobné myšlienky majú aj ďalší farmári.

Za čias Sovietskeho zväzu by Rusi Estóncov finančne ocenili za nadprodukciiu mlieka, ako aj iných komodít. Dnes Estónci len ťažko chápajú, prečo im vzdialený Brusel ide diktovať, že musia produkovať stále menej. Navyše, navrhované mliečne kvóty poškodia aj pestova-

teľov krmovín. Estónci v minulosti v snahe vyrovnávať sa západným normám nakúpili modernú techniku a technológiu. Verili, že sa im to vráti. Na to však potrebujú zvýšiť, a nie znížiť produkciu. Pred niekoľkými rokmi doplatili na ruskú finančnú krízu, keďže Rusko patrí medzi kľúčových obchodných partnerov a časť z farmárov skrachovala. Dnes sa obávajú, že doplatia zasa na vstup do EÚ, keďže veľkú časť produkcie, hlavne masla, syrov a sušeného mlieka, vyvážajú aj do Dánska a Nemecka.

Z predchádzajúcich faktov celkom oprávnené vyplýva sklamanie rozumnej časti poľnohospodárov. Napr. predseda Zväzu poľnohospodárskych družstiev a obchodných spoločností SR Václav Fabrici vyhlásil: „Celkovú našu pozíciu ako poľnohospodárskych výrobcov vo vzťahu k podmienkam vstupu do EÚ, vo vzťahu k štátnemu rozpočtu na rok 2003 a prezentovanej vládnej politike, považujem pre veľkú časť podnikov za kritickú až dramatickú.“ Pokračuje redaktorka Hospodárskych novín Angela Sviteková: „Z rokovania s EÚ je zjavné, že sa skôr prijímajú tzv. ochranné klauzuly pre doterajších členov EÚ voči novým členom, než záruky rovnakého postavenia pre nových členov. Poľnohospodári sa preto obávajú, že bude ďalej pokračovať oslabovanie pozície väčšiny z nich na domácom trhu, útlm domácej produkcie a znižovanie miery našej sebestačnosti v prospech dovozov z krajín EÚ.“

Poľnohospodárske firmy budú mať teda veľké problémy. Dôvodom bude najmä ich nižšia produktivita, výrazne vyššie náklady kvôli zavádzaniu európskych noriem a rastu cien vstupov, pravdepodobne nevyrovnané vlastnícke pomery pôdy a aj nižšia podpora z fondov EÚ ako dostávajú

poľnohospodári dnešných členských krajín. Budú sa musieť plne rešpektovať ceny, tvorené na vnútornom trhu poľnohospodárskych výrobkov a tiež už spomínané produkčné kvóty.

4. Nezamestnanosť a životná úroveň

Zníži sa nezamestnanosť a zvýši sa životná úroveň?

Táto otázka zaujíma bežných ľudí asi najviac. Súčasná vláda sa nás snaží presvedčiť a mnoho ľudí tomu aj verí, že zahraničné investície a financie z EÚ budú hlavnou príčinou zvyšovania životnej úrovne na Slovensku. Niekedy sa tým politici oháňajú doslova ako spásou. Bohužiaľ opak je pravdou. Ako to je s financiami s EÚ ste sa mohli dozvedieť v prvej kapitole, v tejto sa budem venovať najmä spomínaným zahraničným investíciám a nezamestnanosti.

Vraví sa, že nezamestnanosť sa zníži, pretože k nám po vstupe prídu zahraniční investori, ktorí vytvoria nové pracovné miesta. To je síce pravda, ale napriek tomu sa nezamestnanosť nezníži, ale zvýši, pretože počet novovytvorených pracovných miest bude menší ako počet zrušených pracovných miest. O tom svedčia nasledujúce fakty:

a) Zahraniční investori a firmy pôsobiace v zahraničí nezamestnávajú a nebudú len zamestnávať, ale budú aj prepúšťať. Ich prítomnosť v stredo- a východoeurópskych krajinách je motivovaná hlavne tým, že v nich nachádzajú lacnú a pritom kvalifikovanú pracovnú silu a môžu tak minimalizovať svoje mzdové náklady. Ak by platy po vstupe do Únie boli na vyššej alebo rovnakej úrovni ako ceny (o čom nám každý deň vláda hovorí) spôsobilo by to odliv zahraničných investícií, o čo nemajú záujem predovšetkým nadnárodné korporácie (ekonomicky a hospodársky ovládajúce EÚ), ktoré ako som už napísal zo súčasnej situácie veľmi ťažia. Dá sa teda predpokladať, že nízka výška našich miezd sa nezmení alebo len na úkor zvyšovania nezamestnanosti a poklesu HDP. Príkladov na to je mnoho, vyberám aspoň niektoré (údaje sa týkajú tohto a minulého roku):

- Americké a britské firmy:
 - Spoločnosť IBM zatvorí svoju poslednú fabriku v nemeckom Mainzi a prepustí tak okolo 1000 zamestnancov, v Maďarsku k 1.1.2003 prepustí všetkých 3700 zamestnancov, čo bude najväčšie prepúšťanie za posledných 10 rokov.
 - Najväčší svetový výrobca spotrebnej elektroniky Sony plánuje do marca 2006 zrušiť až 20 000 pracovných miest.
 - Výrobca džínsového oblečenia Levi Strauss and Co. plánuje v USA a Európe zrušiť 650 pracovných miest.
 - Svetová automobilka Ford popri zrušení 1700 pracovných miest v Nemecku zruší ďalších 3000 pozícií v belgickom Genku. Celkovo Ford na celom svete zruší zhruba 12 000 miest.
 - Spoločnosť K-mart, ktorá pôsobila aj v SR prepustí 35 000 zamestnancov a zatvorí 326 z celkového počtu 1800 predajní.
 - Oceliarska spoločnosť Corus prepustí vo Veľkej Británii 3000 ľudí.
 - Britská zbrojárska firma BAE Systems ruší vo V. Británii viac ako 1000 pracovných miest.
 - Najväčšia svetová tlačová agentúra Reuters prepustí okolo 3000 zamestnancov.
- Nemecké firmy:
 - Koncern Siemens prepustil až 7000 zamestnancov.
 - MAN postupne prepustil 6000 ľudí.
 - Koncern Volkswagen AG znižuje svoju produkciu v mexickom Pueble, čo spôsobilo štrajk zo strany zamestnancov závodu proti plánovanému prepúšťaniu.
 - Letecká spoločnosť Lufthansa prepustí okolo 2000 svojich pracovníkov.
 - Výrobca optiky a elektroniky Carl Zeiss zruší zhruba 1000 pracovných miest.
- Iné európske firmy:
 - Skrachovaná talianska automobilka Fiat prepustí až 8100 ľudí.
 - Holandský Philips Electronics plánuje prepustiť 1600 zamestnancov. Okrem toho plánuje zatvoriť alebo predať asi tretinu zo svojich 150 tovární. Holandská spoločnosť ukončila prevádzku 120 tovární už pred piatimi rokmi. Od roku 2001 znížil podnik pracovnú silu o 50 tis. miest
 - Španielska Telefónica oznámila, že v jej latinskoamerických dcérach príde o prácu najmenej 6000 zamestnancov. V Španielsku stratí prácu v tejto telekomunikačnej spoločnosti 15 000 osôb.
- V októbri 2002 európske firmy prepustili celkovo 58 000 ľudí.
- Prepúšťanie zo strany zahraničných investorov sa nevyhlo ani Slovensku. Napr.:

- U.S.Steel Košice znížil počet zamestnancov z pôvodných 16 400 na približne 15 800.
 - Najväčší výrobca elektromotorov pre bielu techniku v Európe Bosh und Siemens Michalovce oznámil hromadné prepúšťanie (950 zamestnancov).
 - Po čiastočnej privatizácii znižuje počty zamestnancov aj SPP - v roku 2002 o 170, tento rok o 98 osôb.
 - Nepriamo ovplyvnil zamestnanosť vo firme Cenon zo Strážskeho (o prácu príde 190 z 211 zamestnancov) zahraničný majiteľ podniku Chemka Strážske. Dôvodom je náhle zastavenie výroby cyklohexanónu z 10. na 11.2. 2003 v tejto niekdajšej najlukratívnejšej prevádzke. V tomto roku odišlo z Chemka a jeho dcérskych firiem spolu už 320 pracovníkov.
- b) Príchod zahraničných investorov v prvom rade mamutích firiem zlikviduje malých a stredných podnikateľov, ktorí budú musieť následne prepúšťať svojich zamestnancov. Spomeňme si napr. na množstvo malých slovenských predajní, ktoré skrachovali nástupom Billy, Tesca a Carrefouru.
- c) Nedostatočná ochrana slovenských výrobcov, ktorá sa po vstupe do EÚ úplne stratí, spôsobí ďalšie krachy podnikov, ktoré sa nebudú môcť brániť pred silnou zahraničnou konkurenciou.
- d) Zahraničné investície ešte automaticky neznamenajú zníženie nezamestnanosti. Napr. sa tvrdilo a tvrdí, že vstup do NATO prinesie zahraničné investície, to sa stalo aj v Poľsku a napriek tomu tam nezamestnanosť vzrástla v januári 2002 na rekordných viac ako 18 %.
- e) Prítomnosť zahraničných investorov v daných krajinách nie je trvalá, ale len dočasná, v závislosti od toho, či sa im podnikanie v týchto krajinách oplatí alebo nie. Prípady Maďarska, ktoré je v NATO (a teda podľa našich politikov by nemalo mať núdzu o zahraničné investície) potvrdzuje tento fakt. Západ Maďarska zažíva šok: v najrozvinutejšej časti krajiny zatvárajú jednu fabriku za druhou a nezamestnanosť sa každý deň zvyšuje. Túto lavínu spustilo zatvorenie závodu IBM v meste Székesfehérvár a zatiaľ sa ju nepodarilo zastaviť. Medzinárodné konzorciá, ktoré ešte pred časom vyhľadávali Maďarsko, sťahujú svoje výrobné podniky do štátov s lacnou pracovnou silou, predovšetkým do Ázie. Na to dopláca západ Maďarska, teda časť krajiny, kde bol prílev zahraničného kapitálu v 90. rokoch najväčší. Napr. známy závod na výrobu autobusov Ikarus teraz pôsobí sklúčujúcim dojmom: zatvorené brány, žiadny pracovný ruch; v zákulisí prebiehajú rokovania s taliansko-francúzskymi majiteľmi fabriky o vrátení závodu do maďarských rúk. Na tomto príklade sa dá jednoznačne vyvrátiť mýtus o tom, že len podniky, ktoré majú v rukách domáci podnikatelia masovo krachujú a prepúšťajú, a že zahraniční vlastníci sa vedú o svoj majetok postarať lepšie ako našinci.
- f) Zahraniční investori nemusia byť vždy najspoľahlivejší a najslušnejší. Napr. nemecký Deutsche Telekom čelí v súčasnosti hromadnej žalobe kvôli zatajovaniu dôležitých informácií.
- g) Vstup zahraničných firiem (najmä v podobe sprivatizovania slovenských podnikov) nie vždy znamená zvýšenie investícií a ziskov. Napr. po vlnaťšom vstupe ruského Yukosu do slovenského prepravcu ropy Transpetrolu sa investície z pôvodných ročných objemov okolo jednej miliardy korún zmenšili na menej ako polovicu. Hrubý zisk pred privatizáciou v roku 1999 bol 621 miliónov, v roku 2001 po privatizácii 610.7 milióna Sk (z toho prevádzkový zisk bol len 364.8 milióna Sk).
- g) Produkčné kvóty, ktoré musela SR prijať spôsobia tiež nezamestnanosť. Napr. kvóta na mlieko sa zvýšila z pôvodných 946 mil. t našej požiadavky na 1.040 mld. t, teda o 10 %. Naša požiadavka vychádzala z toho, že pri 946 mil. t, by Slovensko nemohlo obrábať 380 000 ha poľnohospodárskej pôdy a prišlo by takmer o 3 mld. Sk, čo sa prejaví na zamestnanosti v regiónoch, kde je už teraz nedostatok pracovných miest. Zvýšenie o 10 %, ktoré sme definitívne dosiahli znamená nasledovné „zlepšenie“: nebudeme môcť obrábať 342 000 ha a prideme o 2.7 mld. Sk. Aby sme nevykazovali žiadnu stratu museli by sme mať produkčnú kvótu stanovenú na 1.892 mld. t.

Ak sa aj po vstupe do EÚ nezamestnanosť zníži nebude to ani tak tvorbou nových pracovných miest a zvyšovaním výroby, ale masovým zamestnávaním Slovákov na Západe. Táto novodobá emigrácia spôsobí ďalšiu likvidáciu viacerých odvetví priemyslu a služieb a kvôli nej sa rozpadnú mnohé manželstvá a rodiny, čím sa zníži už aj tak nepriaznivý prírastok obyvateľstva. Značné zisky zhrabne Západ, ktorý získava kvalifikované, lacné pracovné sily (pracovná sila na Slovensku je takmer 7.5-krát lacnejšia ako v EÚ) bez vynakladania prostriedkov na ich vzdelanie.

Ozaj viete, že Európska komisia navrhla, aby občania únie išli do dôchodku až v 65 rokoch? Tohto veku sa vzhľadom na rôzne civilizačné choroby a stresy väčšina z nás ani nedožije.

Celkovo môžeme povedať, že nezamestnanosť sa neznižuje, ale zvyšuje; reálne mzdy porastú minimálne a pomaly (viď kapitolu 2.); dane sa budú zvyšovať; štátna pomoc a podpora znižovať; spoplatňovaný tovar a služby (napr. zavedenie poplatkov za štúdium na VŠ) rozširovať. Všetko toto

sa deje aj teraz. Podľa všetkých prognóz aj s ohľadom na politiku, ktorú budeme musieť robiť sa to bude diať v ešte väčšej miere aj po vstupe do EÚ. Stále si teda myslíte, že životná úroveň sa zvýši? A keď aj áno, tak, že bohatí budú ešte bohatší a chudobní ešte chudobnejší. Navyiac iba pätina Slovákov verí, že sa po vstupe do EÚ bude mať lepšie.

5. Príkazy, zákazy a sankcie

Čo všetko diktuje a prikazuje a za čo všetko únia trestá členské štáty?

Európska únia sa napriek svojej snahe o demokratický a slobodný vzťah javí (a aj je) ako direktívna inštitúcia.

Čo sa týka trestov, tie bývajú udeľované za porušenie pravidiel, zákonov alebo noriem platných v EÚ. Nie vždy sú tieto zákony výhodné pre všetky členské štáty. Preto sa nemožno čudovať, že dochádza k ich častému porušovaniu, ktoré je z tohto hľadiska celkom prirodzené. Najzávažnejšie je udeľovanie sankcií za porušovanie tzv. produkčných kvót, ktorým sa venujem v kapitole 3 d). Dodám len toľko, že čo a v akom množstve smieme a nesmieme vyrobiť nám neprikazovali dokonca ani tie najtotalitnejšie režimy v minulosti, „demokratická“ EÚ však áno.

Ak členské štáty odmietajú zaplatiť pokutu alebo sa iným spôsobom podriaďiť diktátu únie, tá ich zažaluje na Európskom súdnom dvore a vo väčšine prípadov aj vyhrá. Ako príklad spomeniem prípad Francúzska a Portugalska, ktorému tento súd zakázal používať tzv. zlaté akcie na ochranu spoločností pred ich prevzatím zahraničnými firmami a uznal za neplatný portugalský zákon o podiele vlády v privatizovaných spoločnostiach. Únia to robí preto, aby čo najviac podnikov a firiem bolo v čisto súkromných rukách (t.j. mimo vplyvu štátu a pod vplyvom nadnárodných korporácií). Opäť sa treba spýtať: Sú členské štáty EÚ zvrchované, keď môže nadnárodná inštitúcia uznať za neplatný národný zákon a vynútiť si jeho zrušenie?

Toto sa však netýka len súčasných členských štátov, ale aj kandidátskych krajín, na ktoré sa už pred vstupom vyvíja nátlak. V našom prípade, keď člen delegácie Európskej komisie (EK) v SR Onno Simons kritizoval návrh zákona o obchodných reťazcoch, pričom odmietal najmä povinný podiel zastúpenia slovenských výrobkov v predajniach, musela byť táto časť po vrátení zákona prezidentom do parlamentu zrušená. Znova ide v podstate o to, aby boli západní výrobcovia na našich trhoch ziskoví a aby sa slovenskí výrobcovia nemohli s pomocou štátu, uplatniť už ani u nás. S podobným úmyslom tlačí EÚ aj na Francúzsko, aby konečne otvorilo svoj plynárenský a elektrárenský trh hospodárskej súťaži a tak vlastne predalo svoj strategický štátny majetok.

Choré ba priam až extrémne sú už jestvujúce zákony a normy, ktoré prikazujú (opäť pod hrozbou trestov) napr. zakrivenie uhoriek, o ktorých hovorí nasledujúci článok z Hosp. novín (31.10. 2002):

Euronekompatibilné uhorky

Paríž (TASR)

Obyvatelia Cypru sa nedávno dozvedeli, že ich uhorky nie sú eurokompatibilné. Sú veľmi malé a veľmi zakrivené, nezodpovedajú teda obchodným normám Európskej únie. Cyprus sa spolu s ďalšími kandidátmi má stať členom EÚ, uviedol včera denník Libération. Uhorka, podobne ako každá iná zelenina či ovocie, musí spĺňať presné kritériá, aby ju bolo možné predávať na trhu EÚ. Podľa nich ju zaradia do určitej kategórie: 1, 2 alebo 3 podľa kvality. Uhorka hodná tohto mena na európskom trhu musí merať vyše 30 centimetrov a

jej zakrivenie nesmie presiahnuť 10 % jej dĺžky. Najvyšší stupeň kvality vyžaduje od uhorky, aby bola pekne zelená, jemná, symetrická a čo najrovnejšia. Aj to je „acquis communautaire“, ktorý kandidátske krajiny musia prebrať do legislatívy. Cyperské ministerstvo poľnohospodárstva nedávno navrhlo svojim pestovateľom školenie, aby sa naučili dopestovať ovocie a zeleninu v súlade s európskymi normami. Roľníkov však prístup EÚ šokuje. Podľa nich sú ich uhorky lepšie, šťavnejšie a sladšie. „Čo má vlastne kvalita spoločné s otázkou veľkosti?“ pýta sa na záver Libération.

Členské štáty sú žalované a trestané dokonca aj za také relatívne nepodstatné veci, ako napr. nedostatočné obmedzovanie hluku, za čo bolo stíhané Taliansko a Grécko. Z ďalších žalôb spomeniem: žalobu Rakúska, kvôli obmedzeniam pre pracovné sily, ktoré sú tam dočasne vysielané svojimi firmami (a berú prácu domácim) alebo žalobu talianskeho ministra vnútra Alfreda Montanu, ktorý žiada EÚ o udelenie sankcií voči Grécku za nedostatočný boj proti ilegálnej imigrácii.

Spoločné a jednotné majú byť aj pravidlá týkajúce sa rýchlostných limitov a obdobia hájenia zveri. Rovnaká má byť centrálna rýchlosť eskalátorov, šípky na diaľnici (podľa EÚ je dôležité, aby mali guľaté hrany a nie ostré), pivné fľaše, včelie úle (tie používané mimo EÚ 1000 rokov sú vraj absolútne nevhodné. Prečo? Pretože majú rámčeky o pol cm užšie a o pár cm dlhšie) a ďalšie nepodstatné detaily. Prerobenie tohto všetkého stojí samozrejme množstvo peňazí, ale keď to nespĺníme tak sa na pokutách nedoplatíme. Dokonca EÚ vyžaduje aby sme zmenili názov výrobku - „Rum“ (!) a tiež názov „Marmeláda“ sa podľa noriem EÚ bude musieť nazývať inak, napr. ovocná zmes alebo ovocná nátierka. V krajinách Únie sa ako marmeláda označuje iba zmes, ktorá obsahuje najmenej 20 % citrusového ovocia. Ozaj a viete, že mrkva je v EÚ ovocie?

Dobre to vystihol jeden český autor: „*Včera jsem si povídal s naším řezníkem. Byl vzteky bez sebe, protože ho předpis Unie nutí použít sterilizátor nožů. Laicky řečeno: nože musí být vypařeny ve 100°C. Kdo to kdy slyšel, aby řezník umýval nože v horké vodě! kleje, vždyť budou za týden tupé!*” alebo: „*Každá hospodyňka ví, že guláš, svičková a zeli je dobré pěkně odležené, na druhý den. Konečná, páni hospodští. Buď okamžitě spotřebovat, nebo jej nebudete vařit. A vařit nebudou, protože se to v malém množství nevyplatí. Hurá, v české hospodě si konečně dáme hranolky.*“

EÚ chce teda kontrolovať úplne všetky stránky hospodárskeho a ekonomického života, bez ohľadu na to, že každá krajina má určité špecifiká a spoločné pravidlá jej môžu uškodiť. Napr.: Ak by sa dostala do života spoločná smernica EÚ (t.j. platná pre všetky členské štáty) o chemickom priemysle, došlo by k zruinovaniu nemeckej ekonomiky. Krajina by stratila okolo 1.7 mil. pracovných miest. Tieto názory obsahuje štúdia Nemeckého zväzu priemyslu.

EÚ si je svojou silou taká istá, že dokonca neváha, aby jej orgán – Európska komisia varovala Paríž, že sa nemôže odkloniť od politiky úsporného kurzu a, že ak tak spraví, ministri financií ostatných členských štátov EÚ ho donútia, aby sa vrátil do správnej línie. Táto politika úsporného kurzu znamená, že členské krajiny EÚ musia dodržiavať hranicu 3% deficitu štátneho rozpočtu z HDP, tak to nariaďuje Pakt stability. O ňom sa už viacerí odborníci vyjadrili, že pre ekonomiky, ktoré sa budú usilovať o zrýchlený rast bude 3 % hranica maximálneho prípustného deficitu štátneho rozpočtu pri normálnej konjunktúre ako zvieracia kazajka. Podľa bývalého guvernéra maďarskej centrálnej banky Gyorgya Surányiho, pakt bude brzdiť hospodársky rast nových členov a spomaľovať tempo, ktorým budú dobiehať vyspelých členov únie.

Ďalšie varovania poslala EK napr.:

- Belgicku, Francúzsku, Írsku, Luxembursku, Holandsku, Portugalsku, Španielsku a V. Britániu. Belgicko, Nemecko, Španielsko, Luxembursko, Holandsko, Portugalsko a Rakúsko, ktoré neboli ani po varovaní z júla 2002 schopne implementovať smernicu o ochrane dizajnu, sa už súdnemu procesu nevyhnú.
- 10 kandidátskym krajinám pred naťahovaním prístupových rokovaní v nádeji na získanie ústupkov na poslednú chvíľu: „*Varujem kandidátov pred akýmkoľvek pokúšením, že by mohli získať viac izoglukózy, či mlieka, ak sa obrátia priamo na Blaira, Chiraca, alebo Schrödera*“ , povedal Filori - hovorca EK.

Pamätníci si možno pamätajú na obdobie druhej svetovej vojny, keď k nám chodili nemeckí poradcovia a kontrolóri, tzv. „beratéri“. Niečo podobné, ak nie horšie sa chystá aj teraz. Brusel bude totiž do budúcich členských krajín vysielat' misie expertov, ktorí budú priamo na mieste kontrolovať, ako prebieha uplatňovanie prevzatých zákonov, či budovanie nevyhnutných inštitúcií.

Dobre si prečítajte nasledovné riadky: V jednom protokole k prístupovým zmluvám sa ČR a členské štáty EÚ dohodli, že právne uznajú reštrukturalizačné dotácie vo výške 450 mld. EUR, ktoré česká vláda v roku 1997 poskytla trom veľkým oceliárňam. Výmenou za to sa tieto podniky zaviazali, že do roku 2006 znížia svoje výrobné kapacity celkovo o 590 tis. ton, čiže o 10 % ročne! Špecifický problém vzniká na Slovensku. Vláda sa zaviazala, že výrobu valcovanej ocele zmrazí na úrovni z roku 2001, čiže na úrovni 5.5 mld. ton. Povoľený bol ročný nárast kapacity o 3 %.

Európska únia na základe logickej analýzy predchádzajúcich riadkov nielenže nepodporuje zvyšovanie produktivity podnikov z kandidátskych krajín a tým aj ich konkurencieschopnosti, ale naopak obmedzuje ich a prikazuje koľko majú vyrobiť! Opakujem, že to nerobil ani Sovietsky zväz

v rámci RVHP. Zostáva nám len zasmiať sa nad vyhláseniami, že EÚ presadzuje hospodársku súťaž a trhovú ekonomiku. V skutočnosti tak robí len ak ide o otvorenie sa krajiny pre zahraničných investorov (predovšetkým privatizáciou strategických podnikov), aby získali nadnárodné firmy ich národný majetok. Zveľadovanie národného majetku však Európska únia brzdí!

Na záver výstižný článok z amerických novín The Times: „*Nové kandidátske krajiny sú prevažne Rímsko-katolícke, slovanské a chudobné. Chystajú sa do únie, ktorá je prevažne sekulárna, neslovanská a bohatá. Ponuka EÚ znela - prijmite naše podmienky alebo dovidenia. Kandidáti musia akceptovať *acquis communitaire*, všetkých 85 000 strán. V otázke vstupu do jednotnej meny - Eura - dokonca nemajú ani na výber. V histórii rokovaní sa takéto podmienky podobajú na direktívy, ktoré adresovala Rockefellerova Standard Oil Company malým nezávislým producentom.*“

6. Demokracia a sloboda

Je EÚ demokratická a rešpektuje deklarovanú slobodu?

Podľa mnohých neinformovaných ľudí je západný svet, ktorého súčasťou sú nielen USA, ale aj EÚ baštou slobody a demokracie. Aká je však skutočnosť, a to o čom sa na verejnosti väčšinou nehovorí? Uvádzam tu niekoľko faktov, posúďte sami:

- Predseda skupiny EÚ pre ochranu dát vyhlásil : „*Systematické a preventívne uchovávanie komunikačných a prevádzkových dát občanov EÚ (o čo sa usiluje Enfpopol - pracovná skupina policajného objasňovania EÚ) podkope základné práva na súkromnú sféru, na ochranu údajov, na slobodu názoru, slobodu a prezumpciu nevinu.*“
- EÚ zavádza projekt Galileo, v súlade s ktorým má od roku 2006 krúžiť okolo Zeme 30 satelitov. Vďaka nim sa bude dať presne a neustále určovať poloha užívateľov mobilných telefónov, áut, lietadiel, či ľudí. Nezaváňa to nádychom dokonale kontrolovaného ľudstva a novodobou totalitou?
- EÚ pripravuje podklady pre centrálnu elektronickú databázu obyvateľov. Každá totalita v dejinách začínala zhromažďovaním informácií o občanoch.
- Od 1. mája 2004 by mali občania SR dostávať cestovné doklady, ktoré budú zodpovedať formátu EÚ. Projekt smeruje k unikátnemu prepojeniu medzi samotným dokladom a jeho držiteľom (má sa snáď človek stať číslom na doklade a v databáze obyvateľov Európy, fyzicky s ním spojeným ?!) tým, že sa využíva biometria - môže ísť o odtlačky prstov alebo dlane, snímanie tváre alebo očnej rohovky.
- V EÚ sa zavádzajú v súvislosti s bojom proti terorizmu nové tvrdé opatrenia, ktoré pozvoľna odstraňujú obmedzenia na činnosť polície a tajných služieb. Občianski aktivisti sa obávajú už teraz, že väčšie právomoci (v boji proti novému strašiakovi po skončení Studenej vojny, ktoré nie sú v takomto rozsahu potrebné), budú motivovať príslušníkov polície, aby odpočúvali telefónne hovory a čítali elektronickú poštu nevinných ľudí. Dokonca by to mohlo viesť až k svojvoľnému uväzneniu a strate súkromia občanov. Tajné služby dostali nové právomoci, zahŕňajúce napr. právo požadovať bankové výpisy aj takých ľudí, ktorí nie sú v spojení s kriminálnou činnosťou. Vo Veľkej Británii zase môžu byť cudzinci zadržávaní na neurčitý čas bez rozhodnutia súdu.
- V Charte základných práv EÚ je dôležitý článok, ktorý je znepokojujúci. V článku 52 sa totiž uvádza, že základné práva (ako napr. sloboda vyjadrovania) môžu byť zrušené, ak sa to ukáže ako nutné a ak to bude zodpovedať stanoveným cieľom EÚ.
- Apropos ochrancovia ľudských práv - viete, že taliansky minister pre reformy Umberto Bossi vyhlásil, že pobrežné hliadky a námorníctvo by mali strieľať ostrými nábojmi na všetky lode privádzajúce ilegálnych imigrantov do Talianska. „*Po druhom alebo treťom varovaní, bum... bez dlhých rečí vypálime z dela, ktoré zničí všetko, čo tam môže byť.*“ Bossi trvá na steľbe bez ohľadu na to, že imigranti sú väčšinou neozbrojení a sú medzi nimi ženy a deti. „*Je jedno, či sú dobrí alebo zlí, musíme ich odohnať.*“
- Plánuje sa povinné zavedenie identifikačných čipových kariet, kde na jednej takejto karte bude znamenáných 2000 strán záznamu o vás - od vášho psychického posudku, cez sexuálnu orientáciu až po zoznam vašich priateľov a záznam vášho hlasu.
- V Kodani európska pätnásťka rozhodla o prijatí 10 nových členov do únie k 1.máju 2004, a to bez toho, aby sa o tom v členských štátoch uskutočnila akákoľvek demokratická debata. Zmluvu z

Nice o rozšírení EÚ totiž, vo väčšine krajín (s výnimkou Írska, aj to po silnom tlaku) ratifikovali parlamenti a nie občania, ktorých sa to dotýka najviac.

- Podľa Linzovho trhového inštitútu si 15 % Rakúšanov myslí, že EÚ nie je vôbec demokratická. Takmer všetci respondenti sa však zhodli v názore, že politika EÚ nadobúda čoraz väčšiu dôležitosť z hľadiska vplyvu na ich každodenný život.
- Centrálna banka, Pakt stability a Úrad pre riadenie konkurencie, ktoré určujú makroekonomickú politiku únie (ktorá je rozhodujúca), unikajú demokratickej diskusii. Tieto ekonomické inštitúcie pritom hlboko ovplyvňujú demokratickú budúcnosť EÚ. Keďže sú tieto orgány nezávislé, nemusia skladať účty európskym voličom ani hocikomu inému. Národné demokratické výbery sú tak podriadené pravidlám, ktoré vypracovali nevolené a nikomu nezodpovedajúce authority. Demokracia v EÚ je teda len na nižších (menej dôležitých stupňoch) rozhodovania.
- Na základe fungovania európskych orgánov je jasné, že rozhodovanie v nich nie je vôbec demokratické. Demokracia je totiž založená na princípe rovnosti všetkých – bez ohľadu na to, kto má aký majetok alebo silu. V EÚ však majú pri rozhodovaní viacej hlasov bohaté a silné krajiny. O tom však už v nasledujúcej kapitole.

7. Postavenie Slovenska v Európskej únii

O čom všetkom budeme môcť v rámci EÚ rozhodovať a akú váhu bude mať naše slovo?

Na zodpovedanie tejto otázky si najskôr treba uvedomiť, aké má únia najdôležitejšie orgány a aké sú ich právomoci.

Európska komisia (EK):

Najsilnejší z orgánov únie. Je orgánom výkonným, kontrolným a má monopol na predkladanie návrhov **sekundárneho komunitárneho práva** (sem patria zákony, nariadenia, smernice a rozhodnutia, ktoré sú pre členské štáty záväzne aj pod hrozbou sankcií a majú prednosť pred právom národných štátov (!) ; **primárne normatívne akty** tvoria zmluvy o EÚ, teda ide o akúsi dočasnú ústavu, ktorá sa nemení). Keď je zmocnená Radou ministrov, môže mať tiež kompetenciu legislatívnu, tj. právo vydávať individuálne akty a normatívne nariadenia predovšetkým v oblasti hospodárskej súťaže. Veľmi jednoducho povedané: sama navrhne, sama si schváli a tiež sama uskutoční.

Zložená je z 20 tzv. komisárov. Veľké štáty ako Francúzsko, Nemecko, Veľká Británia, Taliansko a Španielsko majú komisárov dvoch, ostatné členské štáty jedného. To je len ďalší z dôkazov o diskriminácii malých krajín a nespravodlivosti. V budúcnosti, po rozšírení EÚ na 25 členov sa predpokladá, že len 15 komisárov bude mať hlasovacie právo, ostatní budú prakticky len do počtu. Hovorí sa, že jednotlivé krajiny by sa medzi týmito komisármi mali striedať, to je však len jedna možnosť, ktorá sa pravdepodobne nezrealizuje, pretože taká silné krajiny ako napr. Nemecko sa už teraz vyjadřili, že si nevedia predstaviť obdobie, v ktorom by ich komisár nemal hlasovacie právo.

Komisári nezastupujú svoje štáty, ale sú povinní byť od nich absolútne nezávislí a presadzovať záujmy EÚ. To znamená, že aj slovenský komisár nebude presadzovať záujmy Slovenska o ktorých vo voľbách rozhodujú slovenskí občania, ale záujmy únie, o ktorých rozhodujú ľudia v pozadí a najvplyvnejšie lobistické skupiny rozličného druhu.

Každý komisár má svoj kabinet, ktorého zamestnanci nemusia byť zamestnancami Komisie, komisár ich môže menovať podľa svojej ľubovôle alebo protekcie.

Európsky parlament (EP):

Činnosť Parlamentu je len kontrolná a poradná (na Slovensku ako aj vo väčšine demokratických štátoch má zákonodarnú právomoc). Zároveň je jediným orgánom EÚ, ktorý sa schádza a rokuje verejne. Právomoci parlamentu sú trápne malé a väčšinou zostávajú na úrovni vyslovenia názoru, ktorý nemusí byť rešpektovaný. Akékoľvek menšie rozhodnutie, ktoré by mohlo „presmerovať“ rozhodnutie Komisie či Rady potom musí byť schválené Parlamentom v tak silnom zastúpení, že ani reálne neprichádza do úvahy.

Európsky parlament má viac ako 600 poslancov (od 1. mája 2004 732) volených na 5 rokov priamo občanmi členských štátov. V parlamente sa potom títo poslanci nezdržujú na báze národnej (tak, že by viac poslancov z jednotlivých štátov tvorilo skupinu), ale na báze tzv. politických frakcií, ktoré reprezentujú jednotlivé politické smery (liberáli, socialisti, apod.), ktorých je v súčasnosti 7. Opäť by

teda slovenskí poslanci nezastupovali záujmy Slovenska a svojich voličov, ale záujmy týchto politických smerov.

Počet poslancov je stanovený podľa počtu obyvateľov na jedného poslanca na 500 000 obyvateľov. Podpisom zmluvy z Nice (11. decembra 2000) sa však značne upravil systém zastúpenia v parlamente v prospech veľkých štátov, ktoré si tak chcú udržať pozície aj po rozšírení EÚ. Zároveň bolo stanovené, že novo prijaté štáty budú mať v Parlamente menšie zastúpenie, než terajšie členské štáty s rovnakým počtom obyvateľov.

Slovensko bude mať do vstupu Rumunska a Bulharska 14 poslancov z budúcich 732, potom 13. Nemecko najviac až 99, Francúzsko, Británia a Taliansko 78. Najväčšia kandidátska krajina Poľsko bude mať 54 poslancov. To znamená, že aj tá malá moc, ktorú majú v rukách poslanci parlamentu bude prevažne v rukách súčasných, veľkých a bohatých štátov.

Rada ministrov :

Jej hlavnou úlohou je prejednávať a schvalovať zákony navrhnuté Komisiou (po diskusii s Európskym parlamentom).

Skladá sa z ministrov toho, o čom sa práve rokuje (z každého členského štátu). Má teda nejednotné zloženie.

Rada rozhoduje o zákonoch nasledovným spôsobom:

Jednomyseľne - tj. žiadny hlas nesmie byť záporný, zdržanie sa hlasovania nemá vplyv. Takto Rada rozhoduje len zriedkakedy, keď existuje vyložený záujem na tom, aby rozhodnutie nebolo v rozpore s vôľou niektorého člena.

Jednoduchou väčšinou - tu nie sú upravené hodnoty hlasov; pokiaľ je viac ministrov pre, návrh je schválený.

Kvalifikovanou väčšinou - tento spôsob rozhodovania je od uzavretia Amsterdamskej zmluvy (1997, platnosť od 1.5.1999) najčastejším. Každý štát má určitý počet hlasov podľa počtu obyvateľov a výšky HDP (!)

To znamená, že najväčšie a ekonomicky najsilnejšie krajiny majú vo väčšine prípadov hlasovania a rozhodovania o zákonoch rozhodujúce slovo.

Spoločné pravidlá platné pre všetkých nemusia byť schválené všetkými štátmi, a preto sa môže stať, že jednotlivý štát je viazaný i pravidlom, pre ktoré nehlasoval.

Európska centrálna banka (ECB) :

Je dominantnou inštitúciou, ktorá v podstate spravuje a kontroluje všetky financie Európy (asi nikomu nemusím pripomínať, že všetko na svete sa točí okolo peňazí a keď má niekto v moci finančnú politiku, má v moci všetko). Ide o najvyšší finančný nástroj EÚ. Do budúcnosti by mala riadiť finančné trhy všetkých členských krajín. Vzhľadom na to, že ECB ako aj národné centrálné banky majú inštitucionálnu nezávislosť nemôžu prijímať či požadovať pokyny od orgánov Európskej únie a ani od národných vlád. Rovnako majú osobnú nezávislosť, t.j. musia mať minimálne päťročné funkčné obdobie s nemožnosťou odvolania z politických dôvodov a predstavitelia jej vrcholných orgánov prakticky nemôžu byť odvolaní výkonnou mocou.

Na pochopenie významu centrálnych bánk a bankárov si pripomeňme históriu. Centrálné banky začali vznikať v súvislosti s monetarizáciou ekonomiky ako ďalšia viac-menej nezávislá moc v štáte - popri zákonodarnej a výkonnej moci. Aj keď sa objavovali voči nezávislosti tejto inštitúcie námietky, že by mohla získať veľkú finančnú moc a obmedzovať disponibilitu úveru pre rozvoj krajiny, séria ekonomických a finančných kríz koncom 19. a začiatkom 20. storočia donútila väčšinu krajín rešpektovať túto moc a poskytnúť centrálnym bankám čoraz väčšiu nezávislosť (v tejto súvislosti by bola na mieste otázka, či tieto krízy nevyvolali bankári úmyselne s cieľom získať moc a nezávislosť od štátu).

Zaujímavé je tiež spomenúť, ako sa banky a bankári postupne zmocňovali reálneho bohatstva, napr. zlata, pričom ľuďom nechávali prakticky len bezcenné papiere. Ľudia sa tak stávali závislými od ich ekonomickej moci, pretože inflácia, ktorú by bankári mohli vyvolať by im zničila všetky úspory aj peňažný majetok. Postupnosť týchto krokov bola nasledovná:

1. Štandard zlatej mince: Bol to prvý štandard, ktorý fungoval do prvej svetovej vojny. Ľudia si mohli papierové peniaze voľne vymeniť za zlaté mince.
2. Štandard zlatého zliatku: Papierové peniaze možno vymeniť len za zlaté prúty (tehličky, ingoty - 12.4 kg.), t.j. možno meniť len za značne veľké množstvo zlata. To prakticky umožnilo vymeniteľnosť len pre majetnejších ľudí.
3. Štandard zlatej devízy: Bankovky nie sú vymeniteľné za zlato, ale za valuty iných štátov, ktoré sú

vymeniteľné za zlato v danom pomere. To znamená, že vlastné národné papierové peniaze ste nemohli priamo meniť za zlato, čo bolo dosť komplikované už aj pre bohatších ľudí.

4. Pád zlatého štandardu: V súvislosti s veľkou depresiou v tridsiatych rokoch nášho storočia došlo k rozrušeniu medzinárodných úverových a platobných vzťahov a k pádu zlatého štandardu; zlaté krytie a vymeniteľnosť papierových peňazí za zlato boli zrušené vo vnútroštátnom obehu peňazí.

Čo z toho všetkého vyplýva? Najmocnejšie a najrozhodujúcejšie inštitúcie únie slovenskí občania nebudú môcť zvoliť (EK, Rada ministrov). Slovenskí zástupcovia v nich nebudú zastupovať Slovensko a jeho občanov, ale ako som už spomínal EÚ alebo v prípade EP politické smery. Keď by aj mohli ako tak presadzovať naše záujmy nebudú mať na to možnosť, vzhľadom na to, že rozhodujúce slovo majú veľké a bohaté štáty (viď rozhodovanie v Rade ministrov). V konečnom dôsledku najdôležitejšiu oblasť politiky, z ktorej pramení moc - financie bude mať v rukách dokonca nikým nevolený a celkom nezávislý orgán - Európska centrálna banka, ktorú majú pod palcom medzinárodní finančníci a bankári, o ktorých pôvode a cieľoch píšem na inom mieste. Ved' nie nadarmo sa hovorí: „Svetu vládnú banky“.

A nech nikoho nemýli tzv. Konvent o budúcnosti Európy, ktorý diskutuje o budúcej podobe únie. Keď sa aj bude niečo meniť tak len v rovine posilňovania kompetencií únie na úkor národných štátov. Celý Konvent je totiž prakticky o tom, či posilniť úniu alebo ju nechať v súčasnom stave, a keď do akej miery.

8. Európska únia je štát, Slovensko stráca samostatnosť

Je EÚ organizácia alebo štát, zostane Slovensko aj naďalej suverénny a zvrchovaný štát?

Na začiatku treba zdôrazniť skutočnosť, že ak Európska únia je štátom (čo v tejto kapitole dokazujem), Slovensko vstupom do tohto štátu stráca svoju samostatnosť a dostáva sa na úroveň akú malo v bývalom Československu (snáď len s tou výnimkou, že vtedy nám Praha nehovorila, koľko a čoho máme vyrobiť). Stráca to, po čom túži každý národ, nevynímajúc národ Slovenský, ktorý ju po ťažkých bojoch s domácimi i zahraničnými neprajníkmi pred desiatimi rokmi konečne po tisíc rokoch získal.

Na úvod spomeniem dva výroky, vystihujúce podstatu európskej integrácie:
Václav Klaus, český prezident:

„Je rozdiel medzi návratom do Európy a vstupom do superštátu, je rozdiel medzi liberalizáciou obchodu a centrálnou kontrolou. Myslím si, že je to najväčšie vzdanie sa suverenity v histórii, dobrovoľné vzdanie sa suverenity. Krajina neraz prišla o svoju suverenitu za posledné tisícročie vojnou alebo anexiou, okupáciou, ale dobrovoľné vzdanie sa suverenity, ktoré znamená jednosmerná cesta do EÚ to je iná vec.“

„Efekty zo vstupu do EÚ sú vyčíslené SAV na 0.6 % HDP, to je ako kýchnutie predsedu centrálnej banky USA.“

„Nevidím žiaden sen v tom, aby sme už konečne zrušili národné štáty, konečne už urobili Európu regiónov, Európu dolnorakúskych, stredomoravských a východoslovenských hajtmanov. Viem, že sú tu sily tak z Bruselu, ako aj z Košíc národný štát eliminovať. Národná rovina je obrovská civilizačná hodnota.“

Člen talianskej vlády Umberto Bossi:

„EÚ je v skutočnosti novým Sovietskym zväzom Európy.“

Vráťme sa však k tomu, čo vlastne robí štát štátom. Podľa politológie, teórie práva a štátovedy má štát tieto špecifické znaky, ktoré ho odlišujú od ostatných inštitúcií a organizácií:

1. Primárne znaky:

- a) Štátne územie - EÚ má územie, ktoré je ohraničené tzv. Schengenskými hranicami.
- b) Obyvateľstvo - EÚ má svojich obyvateľov, európskych občanov.
- c) Organizácia štátu prostredníctvom práva - EÚ má nielen vlastné zákony, ktoré sú záväzné, normatívne, obecné, ale aj sankčný mechanizmus, ktorý tvoria samotné sankcie a Európsky súdny dvor, ktorý slúži na vynútiteľnosť práva únie. EÚ má teda právnu subjektivitu a vlastný právny poriadok - *acquis communautaire* (komunitárne právo), ktoré je nadradené právam jednotlivých členských krajín.

2. Sekundárne znaky:

- a) Dane - v EÚ majú podobu príspevkov členských krajín do spoločného rozpočtu EÚ.
- b) Rozpočet - rozpočet EÚ je realitou.
- c) Štátne symboly - európska vlajka (modrá so žltými päťcípymi hviezdami, hymna).
- d) Sústava štátnych orgánov - Európsky parlament, Európska komisia (vláda), plánuje sa aj Európsky prezident (túto víziu podporuje aj prezident Francúzska Jacques Chirac a premiéri Veľkej Británie a Španielska Tony Blair a José María Aznar), Európska centrálna banka, atď. ...

3. Iné znaky:

- Európska mena - Euro.
- Zákony EÚ majú prednosť pred zákonmi SR (čo je zakotvené v našej novelizovanej ústave).
- V rámci Európskeho parlamentu jestvujú politické strany.
- Pripravuje sa európska ústava (základný zákon každého štátu).
- Spoločná je už teraz obchodná, menová, hospodárska a ekonomická politika, podľa konečného návrhu európskej ústavy má byť spoločná aj daňová, zahraničná, obranná politika a spravodlivosť.
- EÚ bude mať aj medzinárodnoprávnu subjektivitu, pretože bude mať splnomocnenie podpisovať medzinárodné dohody a mala by byť členom medzinárodných organizácií, napr. OSN.
- Takmer isté je aj zavedenie európskeho občianstva s občianskym preukazom EÚ.

Ak som vás ešte stále nepresvedčil, že EÚ je štát ponúkam vám ďalšie dôkazy:

Vezmime si do rúk bežnú učebnicu štátneho práva pre právnické fakulty. V nej sa dočítame, že štátoveda pozná štáty jednotné (zatiaľ je takýmto štátom aj Slovenská republika) a štáty zložené (federácie a únie). Existuje ešte aj nadštátne spojenie štátov, ktorým je konfederácia. Znamená to, že ak EÚ nespĺňa znaky konfederácie logicky z toho vyplýva, že môže byť len štátom. Zamerajme sa teda na znaky konfederácie, ktoré sú nasledovné:

- rozhodnutie orgánov konfederácie nezaväzuje subjekty konfederácie:
rozhodnutie orgánov EÚ zaväzuje členské štáty
- k akceptácii rozhodnutí orgánov konfederácie sa vyžaduje ratifikácia príslušnými orgánmi subjektu:
orgány členských krajín nemusia ratifikovať napr. smernice, ktoré európske orgány prijmu
- suverenita členských štátov má prioritu vo vzťahu ku kompetencii konfederácie:
dokonca aj v našej ústave je už napísané, že právne akty EÚ majú prednosť pred slovenskými zákonmi
- princíp jednomyselnosti rozhodovania:
v EÚ sa rozhoduje predovšetkým väčšinovým hlasovaním (návrh ústavy EÚ oblasti s jednomyselným rozhodovaním ešte viac zužuje).
- neexistencia štátneho občianstva konfederácie:
európske občianstvo bude zavedené hneď po zavedení Európskej ústavy.

Európska únia už teraz nespĺňa drvivú väčšinu a po schválení Európskej ústavy, v ktorej bude určite zakotvené európske občianstvo (proti nemu totiž žiaden zo súčasných i budúcich členov nemá výhrady) nebude spĺňať ani jeden zo znakov konfederácie. Logicky teda môže ísť už len o federáciu alebo modernú úniu. Obe možnosti znamenajú, že EÚ je zložený štát. Vylučovacou metódou je to federácia, pretože v prípade modernej únie si členské štáty spravujú len určité oblasti spoločne (financie, obranu alebo zahraničie) nie však všetky oblasti tak ako to je v prípade EÚ, kde funguje pre každú oblasť osobitný komisár.

Niekoľko ďalších dôkazov, ktoré len potvrdzujú moje predchádzajúce slová:

- Robert Schuman, francúzsky minister zahraničných vecí a v únii považovaný za otca Európy, ktorého odkaz európski politici často citujú vyzval pred 52 rokmi Francúzsko, Nemecko a ďalšie krajiny, aby spojili svoju uhoľnú a hutnícku produkciu a položili tak "prvý konkrétny základ európskej federácie".
- EK navrhla federalistické usporiadanie EÚ, v ktorom by mala väčšie právomoci a v ktorej by sa výlučne rozhodovalo väčšinovým hlasovaním bez práva veta. Komisia sa dôrazne vyslovila za rozšírenie väčšinového hlasovania do všetkých oblastí s výnimkou obranných záležitostí, čím by sa prakticky odstránilo právo národného veta pri rozhodovaní v Rade ministrov. Za federalizáciu EÚ sa vyslovil aj náš prezident Rudolf Schuster.
- Predseda konventu o budúcnosti Európy Valéry Giscard d'Estaing tvrdí, že bez ohľadu na konečný názov (či už Európske spoločenstvo, Európska únia, Spojené štáty Európy, alebo Zjednotená Európa) by podľa návrhu európskej ústavy malo ísť o úniu európskych štátov, ktoré si síce zachovajú svoju národnú identitu, ale budú úzko koordinovať svoju politiku na európskej úrovni a spravovať

isté spoločné kompetencie na federálnej báze.

Ďalšia otázka, ktorú by sme si mali položiť je: Bude Slovensko po vstupe do EÚ naďalej suverénnym a zvrchovaným štátom (pretože suverenita a zvrchovanosť sú základnými zložkami samostatnosti štátu)? Nie! Dôkazy:

- Vláda Slovenskej republiky vyhlásila, že podľa ústavy musí byť referendum o vstupe do EÚ. Prečo je to tak? Pretože v čl. 7 odseku 1 sa píše nasledovne: O vstupe do štátneho zväzku s inými štátmi alebo o vystúpení z tohto zväzku sa rozhodne ústavným zákonom, ktorý sa potvrdí referendom. To je dôkazom, že Slovensko vstupuje do štátneho zväzku, t.j. štátu, ktorým je Európska únia.
- V 29 negociačných kapitolách prijalo Slovensko r. 2001 a v prvom štvrtroku r. 2002 234 všeobecných, platných, právnych noriem, do ktorých zapracovalo takmer 950 právnych predpisov EÚ. To svedčí o tom, že zákonodarstvo samostatnej Slovenskej republiky je systematicky nahrádzané zákonodarstvom Európskej únie, čím Slovensko stráca jeden zo základných znakov suverenity štátu. Nemáme teda samostatné zákonodarstvo, ale zákony - (80 000 nariadení, počnúc nariadením o veľkosti maštale pre ošipané až po nariadenie o zakrivení uhoriek), ktoré nám boli a budú nanucované.
- Tzv. Pakt stability, platný v EÚ presadzuje stabilitu medzi menami, ktorú musia povinne dodržiavať členské štáty únie. Tá sa dá dosiahnuť iba vtedy, ak sú krajiny pripravené vzdať sa niektorých atribútov suverenity. Prakticky to znamená, že menová politika je v rukách nezávislej centrálnej banky a nie v rukách legitímnej vlády.
- V zmluve z Nice, ktorú museli schváliť všetky členské štáty únie ide o ďalší prenos suverenity z národných republík na Brusel. To bol hlavný dôvod prečo o nej musel v Írsku hlasovať ľud. Táto zmluva totiž ruší národné veto hneď v 39 oblastiach a vytvára mechanizmus, aby tie najfederalistickejšie krajiny mohli presadzovať svoje záujmy bez podpory menej nadšených členov, ďalej dáva právomoc aby, sa neposlušným štátom pozastavili hlasovacie práva a volá po paneurópskych politických stranách. V tejto súvislosti je zaujímavé spomenúť ešte raz prípad Írska - zdá sa že tí, čo odmietajú zmluvu z Nice musia vyhrať vždy a tým čo sú za, to stačí iba raz (v referende o prijatí zmluvy z Nice boli najskôr Íri proti a až po druhom pokuse sa vyslovili, aj v dôsledku silného tlaku vlády, západnej Európy a pod vplyvom kampane „za“, na ktorú sa dalo nepomerene viac financií (1.65 mil. EUR), ako na kampaň „proti“ (170 tis. EUR)). EK navyše nikdy nepovedala, že negatívny výsledok tohto referenda by rozšírenie znemožnil.
- „V histórii sú momenty, keď úzke národné záujmy, akokoľvek oprávnené musia ustúpiť všeobecnému záujmu. O tom je demokracia“, vyhlásil Romano Prodi, počas plenárneho zasadnutia EP v Bruseli.
- Keď sa novinári pýtali predsedu EK Romana Prodiho, či má Slovensko ako suverénny štát právo odmietnuť dohodu s Maďarmi vo veci zákona o zahraničných Maďaroch jednoducho na ňu neodpovedal.
- Štátna celistvosť členského štátu v únii vôbec nie je zabezpečená. Skôr naopak. Regióny sa stávajú celkami, ktoré v niektorých oblastiach priamo spadajú pod Brusel a tým získavajú určitý stupeň samostatnosti a nezávislosti od materského štátu.
- Závery európskeho konventu o budúcnosti EÚ (Európsky konvent je však len smiešna fraška - nikto v ňom sa totiž nepostavil proti rozšíreniu únie, ako ho predkladajú oficiálne orgány únie. Žiaden hlas sa nezdvihol proti. Nikto nenavrhol návrat späť v prípade *acquis* o európskej koštruccii. Ani euroskeptici, ktorých je v konvente minimálne, nespochybňujú tieto skutočnosti.) hovoria napr., že niektoré právomoci sa presunú na národné parlamenty.
- V návrhu ústavy EÚ, ktorú predložil v Konvente jej šéf Valery Giscard d'Estaing a ktorý Konvent schválil sa píše :
Článok 1 hovorí o dvojitej dimenzii - únii štátov a únii obyvateľov Európy. Členské štáty budú mať ísté spoločné kompetencie na federálnom základe.
Článok 4 dáva únii právny charakter, aby mohla žiadať o kreslo v OSN.
Článok 7 otvára dvere dvojitému občianstvu - európskemu a národnému.
Dánsky poslanec Jeans-Peter Bonde nazval návrh jednosmernou cestou k štátu EÚ. Ako uviedol táto cesta nás dovedie k hlbšej úrovni integrácie ako je v Spojených štátoch.
Mnohí prejavili nespokojnosť, že nebudú mať dostatok času nato, aby prezentovali svoje pripomienky, čím sa chce d'Estaing poistiť, aby vo finálovom návrhu prevládli jeho názory.

- Myšlienku, že štáty raz zmiznú i s národmi propagoval kedysi Lenin. To isté dnes hovoria ideológovia EÚ. Podobné ideové východiská, totožný iracionálny dogmatizmus.
- Apropos viete, že napr. Maďarsko chce vstúpiť do únie aj preto, aby hranice, ktoré delia Maďarov stratili zmysel? Viktor Orbán (bývalý maďarský premiér) tiež vyhlásil, že sa maďarský Komárom a slovenské Komárno opäť zjednotia. Nezaváňa to iredentizmom a revizionizmom?

Ak ste si prečítali predchádzajúce riadky a nepatríte k ľuďom, ktorý zavrhnú jednoznačné argumenty a dôkazy len preto, že sú pod vplyvom propagandy, musí vám byť celkom jasné že Európska únia má už aj teraz omnoho bližšie k štátu ako ku čomukoľvek inému. Po schválení spomínanej ústavy bude spĺňať aj zvyšné faktické a takmer všetky formálne znaky štátu – snáď len s výnimkou toho, že nikto s oficiálnych európskych predstaviteľov nevyhlási, že EÚ je štát a nikto z nich ho nebude volať federácia. Samozrejme kvôli tomu, aby neutralizovali tých, čo boli proti tomuto federatívnemu štátu.

Niet teda pochyb o tom, že Slovensko vstupom do únie stratí svoju samostatnosť. Samostatnosť za ktorú bojovali celé generácie roduverných Slovákov a ktorú sme získali v r. 1993. Slovensko bude mať v únii prakticky ešte menšie postavenie, aké malo v bývalom Československu. A výhody z toho, že bude jej členským štátom budú tiež menšie, ako tie, ktoré sme mali v Československu. V ňom neboli jazykové, psychologické a ani finančné bariéry. Slováci ako občania Československa mali fakticky na celom jej území rovnaké právomoci, pretože existovalo len jedno občianstvo. Samozrejme, že sme neboli s Čechmi rovnoprávni, ale bolo to vždy lepšie ako naša budúcnosť v únii, kde budeme mať dvojité občianstvo. To znamená, že napr. v takom Nemecku budú mať Nemci s nemeckým občianstvom vždy väčšie práva, ako Slováci, hoci aj my, aj oni budeme európskymi občanmi. Keď si to všetko uvedomíme, pripadá mi viac ako tragikomický výrok Mikuláša Dzurindu, podľa ktorého si občania nemohli dať krajší darček k nastávajúcemu 10. výročiu vzniku samostatnej Slovenskej republiky.

Perlička na záver: 12.2.2003 keď bol M. Dzurinda na návšteve v Belgicku Belgičanov zaujímalo, prečo chce Slovensko ísť do EÚ, keď sa pôvodne usilovalo o samostatnosť. Z toho logicky vyplýva, že samostatné Slovensko, ktoré sme získali v r. 1993 prakticky stratíme vstupom do únie v r. 2004. Na západe o tom vedia, kedy to budeme vedieť aj my?

9. Kresťanstvo a Európska únia

Je EÚ skutočne kresťanská, tak ako u nás - oficiálne - väčšina ľudí?

O tejto otázke je veľmi dôležité hovoriť, pretože podľa posledného sčítania obyvateľstva v r. 2001 je u nás 84.6 % obyvateľov kresťanského vierovyznania. To by malo logicky znamenať, že by sa naša krajina (ak máme demokraciu) mala správať podľa mienky väčšiny jej obyvateľov - t.j. kresťansky. To znamená, že naša kresťanská vlasť by mala byť členským štátom len kresťanských inštitúcií. Ako je to teda z Európskou úniou? Je skutočne kresťanská?

EÚ môže byť označená ako kresťanská len vtedy keď sa ako kresťanská správa a má kresťanské princípy zakotvené a tiež realizované vo forme zákonov. Nestačí, keď sa za kresťanskú vyhlasuje alebo kresťanstvo rešpektuje.

V tejto súvislosti si preto položíme otázky a uvažujme - je kresťanské?

- mať legalizované potraty - vraždy nenarodených detí?
- mať legalizované „ľahké drogy“ t.j. marihuanu, hašiš, extázu a iné diskotékové drogy, ako je to v Holandsku? Zaujímavé je, že to už EÚ a jej zákonom neprekáža. Dokonca sám francúzsky minister zdravotníctva je za ich legalizáciu.
- ,že drogy sú súčasťou západnej kultúry minimálne 40 rokov? Jeden z jej najvýraznejších predstaviteľov Mick Jagger, známy svojimi drogovými aférami a kontroverznými textami piesní, bol pri príležitosti 50. výročia nástupu kráľovnej Alžbety II. povýšený do rytierskeho stavu.
- ,že v Európskej únii je dovolená reklama na alkohol a tabak na plátnach kín, plagátoch a billboardoch, čo je u nás zakázané a, že EÚ dáva miliardy EUR, ako subvencie pestovateľom tabaku? Na vysokých spotrebných daniach z tabaku (57%), ktoré v týchto bohatých krajinách fajčiarov od fajčenia neodradia, iba umožňujú únii na fajčení šikovne zarábať.
- , že v Holandsku a aj v Dánsku si môžu homosexuáli adoptovať deti (v Belgicku sa homosexuáli, trpiaci vlastne umelou duševnou poruchou zrovnoprávňujú zo zdravými heterosexuálnymi partner

mi v oblastiach, v ktorých je ich choroba pre nich i pre spoločnosť škodlivou), okrem toho, že môžu uzavrieť manželstvo, ktoré bolo spolu s rodinou tak znesvätené do očí bijúcou zvrhlosťou? V Nemecku zas nie je manželstvo osôb rovnakého pohlavia v rozpore s ústavou.

Právo homosexuálov na manželstvo a adopciu detí (!) podporil dokonca vo výročnej správe o ľudských právach Európsky parlament.

V súvislosti zo Slovenskom spomeniem, že EK mrzí, že slovenský parlament zatiaľ neschválil tzv. antidiskriminačný zákon, ktorý je okrem iného aj o úplnom zrovnoprávnení homosexuálov.

Vicepremiér Pál Csáky sa nedávno v tejto súvislosti vyjadril: „*Nemôžem zobrať na seba riziko, že od 1. mája môže byť SR kritizovaná a možno aj súdená na Európskom súde, pretože neprijala takúto legislatívu*“.

V Európskej charte je uvedených 15 diskriminácií, ktoré musia byť v EÚ znemožnené, a proti ktorým musí postupovať Rada ministrov. Medzi nimi nechýba diskriminácia na základe sexuálnej orientácie. Nie je pritom definované, aké sexuálne orientácie sú dovolené a aké nie. Nie je jasné, či do toho nespadá napríklad aj pedofília a iné obľudnosti.

- , že v členskom štáte EÚ - Veľkej Británii dostali vedci zelenú na klonovanie ľudských embryí na vedecké účely?
V ďalšej takejto krajine v Holandsku ako v prvej krajine na svete legalizovali eutanáziu a v Taliansku lekár Severino Antinori realizoval klonovanie ľudí, a teraz čakajú 3 ženy na narodenie takýchto detí.
- , že v členskom štáte EÚ - Nemecku sa objavil prípad masového 19 - ročného vraha, ktorý zabil 17 ľudí - s legálne držanými zbraňami?
- , že v Európskej únii sa presadzuje liberalizmus (večný nepriateľ konzervatívneho Kresťanstva), voľnomyšlienkarstvo, kozmopolitizmus (miešanie kultúr, ale aj Kresťanstva s pohanskými náboženstvami)?
- , že z Európskej únie a západu sa k nám šíria pohanské východné náboženstvá a rozličné sekty, ale aj zvrhlá satanská pakuľtura (čarodejníctvo, okultizmus, násilie, zvrhlá sexualita) hojne propagovaná v televízii, hudbe, tlači a vo všetkých sférach nášho spoločenského života?
- , že v Európskej únii sa chystajú zaviesť identifikačné čipové karty, na ktorých budeme mať každý pridelené osobné číslo - ale, vždy s tým istým základom 666?
Taktiež sa plánuje označovanie ľudí čipmi voperovanými do nášho tela (podobné už začínajú mať naše psy - „aby sa nestratili“; takto sú ľudia postupne psychologicky pripravovaní na vlastné očipovanie) . Bez nich nebudeme môcť nakupovať, predávať ani normálne žiť! Nepripomína to verše 16 a 17, trinástej kapitoly Zjavenia Jána o zemskej šelme, že všetci chudobní aj bohatí budú musieť mať znamenie šelmy 666 na rukách alebo na čelách?
- , že Kresťanská cirkev má byť v EÚ odsunutá na vedľajšiu koľaj, na akúsi kultúrnu zvláštnosť, pretože vraj bráni pokroku v západných demokratických krajinách Európskej únie a, že bola využitá len na to, aby sa západné krajiny stali civilizované a kultúrne vyspelé?
- , že aj u nás sa pod pláštikom slobody vierovyznania, demokracie, liberalizmu a približovania sa Európskej únii propaguje pohanská kultúra, náboženstvá a sekty - napr. pokus o zavedenie Jogy do škôl? Dokonca aj vo vlajke EÚ sa nachádza satanský symbol - pentagram - päťčipe hviezdy. Na viac tak nebezpečná sekta ako je scientologická cirkev (dokázali jej podvody a mentálnu manipuláciu s ľuďmi), snažiaca sa o infiltrovanie do štátnych štruktúr s cieľom ovplyvniť jej chod vo svojom prospech, si nedávno otvorila svoje celosvetové sídlo neďaleko sídla Európskej komisie v centre Bruselu. „Kto dovolil scientológom mať sídlo v Bruseli? “ pýtajú sa mnohí Belgičania. Všetci to chápu ako snahu scientológov, ktorí v Európe nemajú dobré renomé, preniknúť do európskych štruktúr a získať vplyv na dianie v únii. Členovia sekty už začali pred úradmi rozdávať svoje propagačné materiály. V súčasnosti sa počet scientológov v Belgicku odhaduje na 5000 členov, po otvorení sídla bude určite rásť.
- , že zo slobody a demokracie sa robí modla (mimochodom, maskotom EÚ je modré teľa zo zlatých hviezdíčkami, nápadne pripomínajúce zlaté teľa z Biblie), ktorá má byť pre nás dôležitejšia, ako Pán Boh aj za cenu porušovania Božích prikázaní.

Určite nie. A nemôžeme sa ani čudovať. Veď ľudia, ktorí propagovali slobodu, ľudské práva a demokraciu boli vždy zameraní proti kresťanstvu a za vzletné humanistické heslá sa len skrývali. Práve kresťanstvo im bráni, aby ľudí úplne ovládli a aby mohli ľudí úplne kontrolovať. Najlepšie sa totiž ovláda bezduchý dav bez viery, morálky a mravnosti. Navyše je to typické pre ich materialistické zmýšľanie. Dokonca aj pápež Ján Pavol II konštatoval so smútkom, že náboženstvo

sa v rámci EÚ odsúva na okraj ostatných záležitostí.

Apropo viete aké hodnoty vyznáva EÚ? Článok 2 návrhu európskej ústavy, ktorý sa pravdepodobne prijme (viď kapitolu 8) vysvetľuje hodnoty únie: ľudskú dôstojnosť, základné ľudské práva, demokraciu a právny štát, toleranciu, rešpekt pre záväzky a medzinárodné právo. (Ani zmienka o viere, morálke, etike, mravnosti a sociálnom proľudovom zmýšľaní). Nespomínajú sa tam ani korene kresťanstva ani Boh.

K návrhu o budúcej európskej ústave sa vyjadrila španielska ministerka zahraničných vecí - Ana Palaciová takto: „*Naším zámerom je boj za demokraciu, ľudské práva či oddelenie štátu od cirkvi.*“ Aj severské krajiny či prezident Konventu Valéry Giscard d'Estaing, ktorý návrh predložil trvajú na odluke cirkvi od štátu. Docent katedry ústavného práva Právnickej fakulty Univerzity Komenského povedal: „*Na Slovensku by sa zrejme nenašla ústavná väčšina na to, aby sa do ústavy zapracovala zmienka o Bohu. O to ťažšie sa bude táto politická vôľa hľadať v Európe.*“

Ak sme teda naozaj praví kresťania nemôžeme chcieť vstúpiť do takejto nekresťanskej inštitúcie za žiadnu cenu. Pre nás sú prvoradá duchovné hodnoty a až potom tie materiálne.

10.Spravodlivosť Európskej únie

Je EÚ spravodlivá a férová ku všetkým?

EÚ nie je spravodlivá a férová nie len vo vzťahu k tretím krajinám, ale ani vo vzťahu ku kandidátskym krajinám, ktoré sa stanú jej členmi.

V tejto súvislosti uvediem niekoľko do očí bijúcich príkladov, pri ktorých si môžeme položiť otázku, či je spravodlivé, že:

- EÚ pri regulácii obchodu s cukrom diskriminuje producentov z rozvojových krajín, pretože zatiaľ čo výrobcom z krajín únie umožňuje z predaja cukru profitovať, producentov z tretích krajín do slova ruinauje (uviedla to Britská agentúra Oxfam vo svojej najnovšej správe)?
 - orgány únie dajú ročne 40 mld. EUR do vreciek ľuďom, ktorí na takéto dary rozhodne nie sú od kázaní (uviedol holandský poslanec za sociálnu demokraciu v EP Michiel van Hulst)?
 - daňové prázdny podnikov U.S.Steel Košice a VW Bratislava budú platiť aj po vstupe do EÚ, čo znamená, že únia podporila to, že najväčšie a najziskovejšie podniky nebudú platiť dane, ale malé a stredné firmy platiť musia?
 - slovinské vinice boli zaradené do zóny C1 a C2, ktoré im podľa predpisov EÚ neumožňujú, aby do vína pridávali cukor. Na druhej strane, ich kolegovia v Rakúsku, ktorí o kúsok ďalej na sever hospodária v identických pôdnych a klimatických podmienkach sa dostali do zóny B, v ktorej ho možno prisládzať?
 - Bulharsko musí odstaviť svoju jedinu jadrovú elektrárňu v Kozloduji, Litva v Ignalite a rovnako aj Slovensko v Jaslovských Bohuniciach, aby tak splnili svoje záväzky voči EÚ, pričom také krajiny ako Francúzsko si jadrové elektrárne, ktorých má niekoľko desiatok môže ponechať?
 - Slovensko nevstúpi do EÚ ako plnoprávny a rovnocenný člen? Dokumentuje to prijímanie Slovenska s viacerými, aj keď dočasnými obmedzeniami.
 - EÚ si v r.1999 v Berlíne stanovila pre prijatie 6 nových krajín finančný limit 42.5 mld. EUR na obdobie 2000-2006., pričom ponuka z Kodaňského summitu je vyše 2 mld. EUR pod týmto limitom, hoci platí pre 10 krajín?
 - EÚ zaviedla pre nových členov až 10 ročné prechodné obdobia, ktoré sú až príliš dlhé na to, že tieto štáty sa potrebujú, čo najskôr začať rozvíjať a, ktoré ich diskriminujú?
 - Maďarsko dostane od únie len 40 % toho, na čo má nárok a pritom má už v r. 2005 zaplatiť 100 % svojich členských príspevkov (vyhlásil bývalý maďarský premiér Viktor Orbán)?
- Podobne by som mohol uvádzať ďalšie a ďalšie prípady, ktoré vyššie uvedené tvrdenie dokazujú.

11.Vyspelosť Európskej únie

Je EÚ tak veľmi hospodársky a ekonomicky vyspelá a plne funkčná ako sa hovorí ?

Áno, Európska únia je relatívne ekonomicky a hospodársky vyspelá, ale rozhodne nejde o žiadny raj, ani v materiálnom a toľkož nie v duchovnom zmysle slova.

Niekoľko faktov, ktoré hovoria sami za seba:

- V EÚ hrozí 56 miliónom ľudí alebo každému 7. obyvateľovi chudoba. Vyplýva to zo správy štatistického úradu EÚ Eurostat. V Portugalsku a Grécku dokonca až 21 % občanom. Aj Veľká Británia a Španielsko nie je na tom o dosť lepšie - 19 %.
- Rok 2002 bol najhorším rokom pre podnikateľov v EÚ prinajmenej za posledných 20 rokov. Minulý rok vyhlásilo bankrot 150 275 firiem, čo je o 10.7 % viac ako v roku 2001 (vtedy to bolo 135 792). Pre nesolventnosť podnikov tak prišlo na trhu pätnásťky o prácu okolo 1.6 mil. ľudí, čo je v porovnaní s rokom 2001 nárast o 14.3 %. Minulý rok bol najtvrdší pre podnikateľov vo Fínsku (jeden z nových členov), kde bol nárast bankrotov oproti roku 2001 o 34.9 %, v Španielsku o 33.7 %, Portugalsku o 20.7 % (týmto krajinami a ich výsledkami po vstupe do EÚ sa argumentuje ako dôvodom na členstvo v EÚ), ale aj v Nemecku o 16.4 %.

Vlani rast hospodárstva EÚ neprekonal ani len 1 % HDP.

- Aj v rámci EÚ sú rozdiely medzi jednotlivými štátmi, ktoré sa po rozšírení ešte prehĺbia.
- Nezamestnanosť je aj v EÚ - (viď kapitolu 4.), ku ktorému pridávam ešte to, že zúfalá finančná situácia nemeckých nemocníc núti kliniky znižovať stavy (prepustených má byť až 27 300 ľudí), škrtat' odmeny a obmedzovať služby alebo to, že francúzske železnice budú musieť prepustiť viac ako 2200 zamestnancov a vysokozadĺžený francúzsky koncern France Télécom zruší v celosvetovom meradle 13 000 pracovných miest. To znamená, že nezamestnanosť v EÚ sa týka navyše aj štátneho sektoru. Nemyslíte si tiež, že prepúšťanie je záležitosťou len chudobných krajín. Dokonca aj tak materiálne vyspelé krajiny ako USA majú krachy, stačí spomenúť Enron alebo za posledných pár rokov skrachovaných 30 amerických oceľiarň.
- Mesto Berlín sa topí v dlhoch. V r. 1991 bol dlh 9 mld. EUR, do r. 2007 má byť až 60 mld. EUR.
- Východné nemecké spolkové krajiny (ktoré boli v tom istom politickom a ekonomickom východnom bloku ako my, a teda ich pozícia bola pri zjednotení Nemecka a súčasnom vstupe do EÚ rovnaká ako u nás) ešte ani 13 rokov po zjednotení Nemecka neprekonali šok zo zlúčenia s nepomerne silnejšou ekonomikou (a to napriek tomu, že pomoc zo strany NSR bola nepomerne väčšia, ako pomoc zo strany EÚ súčasným kandidátskym krajinám). Tento rok miera nezamestnanosti dosiahne v bývalej NDR 19 %, vyše 1.3 milióna ľudí je bez práce. To je dôkaz toho, čo krajiny zo strednej a východnej Európy po vstupe do EÚ čaká.
- Nemecko sa podľa odhadu 16 spolkových krajín nachádza v najťažšej finančnej kríze v histórii krajiny.
- Francúzske hospodárstvo sa ocitlo v najťažšej kríze za posledných desať rokov. Po recesiách v roku 1974 a 1993 je rok 2003 najčiernejším za uplynulých 50 rokov.
- Napriek tomu, že naša vláda sa nám pri vstupe do EÚ snaží dať za príklad Portugalsko, ktoré vstúpilo do EÚ v roku 1986, Portugalsko prežíva v súčasnosti najťažšiu krízu. Jeden úsporný program za druhým, diera v portugalskom rozpočte však stále nechce zmiznúť. Portugalsko sa nachádza v najťažšej hospodárskej a finančnej kríze od svojho vstupu do EÚ (od vtedy uplynulo už 17 rokov). A to najhoršie ešte príde. Vláda premiéra Joseho Manuela Durao Barrosa predala telefónnu pevnú sieť v štátnom vlastníctve a zabezpečila tak na rok 2002 len jednorázové príjmy (podobnosť s privatizáciou na Slovensku nie je náhodná). Ministerka financií Manuela Ferreirová dala zrušiť vo verejných službách 40 000 pracovných miest. Vláda porušila tiež svoj predvolebný sľub znížiť dane a zvýšila daň z pridanej hodnoty.
- Liberalizácia trhov, ktorá mala byť hlavným ťahúňom ekonomických úspechov EÚ nevychádza, tak ako by mala. Nadšenie z liberalizácie trhov s elektrickou energiou (ktorú požadovala a požaduje EÚ od členských štátov) vystriedalo trpké sklamanie. Ceny elektrickej energie najskôr výrazne klesli, no v súčasnosti sa postupne dvíhajú na starú úroveň. A čo je horšie západná Európa zažíva to, čo jej nesťažovalo život posledných 50 rokov - plošné niekoľkohodinové vypínanie odberateľov. „*Štát jednoducho nemôže elektroenergetiku nechať na trh, ten sa aj na Západe iba rozbieha a ak sa do toho nezaangažuje, môže to vyústiť do veľmi vysokých až neprimeraných cien, aké boli pred časom v Kalifornii*“ argumentuje správne aj riaditeľ pre techniku Slovenských elektrární (ktoré sa majú v najbližšom čase sprivatizovať), a.s., Andrej Hanzel. Najnovšie zasiahla Európu (Taliansko, Veľká Britániu, Dánsko, Švédsko, ale aj mimo Európy krajiny ako USA, či Kanadu vlna veľkých výpadkov elektriny). Najnovší z týchto výpadkov, ktorý postihol 57 miliónov Talianov 28. septembra už začína vyvolávať otázky čo sa týka krehkosti elektrických rozvodných sietí v hospodársky vyspelých štátoch, ako aj prílišnej závislosti od cezhraničného dovozu elektrickej energie. Taliani (onedlho sa tak chystá urobiť aj naša vláda

v prípade privatizácie Slovenských elektrární) stavili pred rokmi na privatizáciu, od ktorej si sľubovali zvýšenie investícií zo strany súkromných vlastníkov energetických podnikov. Tá však spôsobila pokles cien energie na trhoch, zníženie investícií a zatvorenie neefektívnych elektrární namiesto ich modernizácie. Rím stavil na zvýšený dovoz elektriny zo zahraničia (Taliansko doplatilo práve na skolabovanie prenosovej sústavy z Francúzska a Švajčiarska). Problémom však je, že EK chce rozsiahle výpadky elektrickej energie riešiť liberalizáciou (!). Taliansko však doplatilo práve na liberalizáciu trhu, keď ponechalo kritický priemysel na slobodné rozhodovanie súkromných vlastníkov, či sa im oplatí do systému investovať alebo radšej elektrinu dovážať (z tohto prípadu by sme sa mali poučiť aj my a neprivatizovať strategické podniky).

- Európsky jednotný trh je tiež len fraška. Napr. z hľadiska uvoľnenia pohybu služieb, pracovnej sily a kapitálu sa sľubovaný prínos v uplynulých 10 rokoch nedostavil. Ba čo viac, zrušené materiálne a technické prekážky pre obchod neustále nahrádzali nové bariéry.
- V Európskom účtovníctve vládne chaos.
- Problém biedy a chudoby je problém, ktorý sa nespája len s transformujúcimi sa krajinami strednej a východnej Európy, ale aj s vyspelými trhovými ekonomikami. Aj keď sú tu príčiny chudoby, stále širšieho okruhu občanov známe, nedarí sa v praxi eliminovať tento nepriaznivý vývoj.
- EK varovala, že EÚ prehráva boj, ktorého cieľom je urobiť do r. 2010 z EÚ najkonkurencieschopnejšiu ekonomiku na svete.

Na záver:

- Nositeľ Nobelovej ceny za ekonómiu, Američan Milton Friedman, v rozhovore pre nemecký časopis Capital vyhlásil, že ekonomické a kultúrne rozdiely medzi jednotlivými členskými krajinami Európskej menovej únie nakoniec vyústia do jej úplného rozkladu za 5 až 15 rokov.
- Prieskum, ktorý organizoval Linzov trhový inštitút zistil, že 51 % Rakúšanov hodnotí prácu únie ako úplne zlé.

12. Pôvod, ciele a smerovanie Európskej únie

Kto za EÚ stojí, kam smeruje a čo je jej cieľom?

Nech sa to zdá akokoľvek neuveriteľné pravdou je, že za Európskou úniou stoja tajné spoločnosti Slobodomurárov a Iluminátov. Problematika ich pôsobenia a činnosti vo svete je veľmi zložitá a jej spracovanie, ktoré by vám jednoznačne dokázalo, že jestvujú a čo chystajú by zabralo príliš veľa miesta. Preto sa venujem len základným veciam o nich, predovšetkým v spojitosti s ich priamym a nepriamym vplyvom na Európsku úniu.

Stručná história týchto tajných spoločností:

Pojem „Freemason“, neskôr prekladaný ako slobodomurár sa vynára už v r. 1376.

K boomu murárov dochádza po veľkom požiari Londýna, keď sú sem pozvané murárske cechy z celej Európy. Zachovávajú si svoju uzavretú štruktúru, ale do ich radov sa dostávajú aj členovia mimo profesie, väčšinou intelektuálneho zamerania. Atmosféra radovej príslušnosti, mystického nádychu, symboliky a opozičného podporuje dňa 24. 6. 1717 vznik prvej Veľkej Lóže na svete. Slobodomurárstvo sa skoro rozširuje do Francúzska a ostatnej Európy.

Slobodomurári vystupujú ako pokrokárske, uzavreté spoločnosti, so zvláštnou sústavou mravouky, zahalenej alegóriami a vyjadrenej symbolmi. Už teraz sa osvedčuje pocit výlučnosti a prirodzená ľudská zvedavosť, ako jeden z najlepších prostriedkov na získavanie a úplnú manipuláciu ľudí. Presne takto postupujú dodnes.

Podľa ľudského myslenia stavajú slobodomurári ľudský chrám humanity, ktorý vedie k deizmu, ani k teizmu, ani k ateizmu. Veľký stvoriteľ vesmíru (veľký architekt vesmíru), v ktorého veria nebol nikdy presnejšie definovaný. Môže to byť aj satan.

Už v roku 1717 dostáva slobodomurárstvo agresívne protikresťanský základ. Ale takáto militantná, vnútorne výborne organizovaná spoločnosť si priam koledovala o zneužitie na mocenské záujmy úzkej skupiny ľudí. To sa stáva v r. 1781, keď na Wilhelm-badenskom kongrese, usporiadanom veľmajstrom nemeckého slobodomurárstva - brunšvickým vojvodom Ferdinandom dochádza k splynutiu slobodomurárstva s iluminátmi.

Rád Iluminátov založil 1. mája 1776 (obľúbený sviatok a jeho oslavy - podobnosť nie je vôbec náhodná) dr. Adam Weishaupt v Ingolstadte. Mimochodom 1. mája 2004 určila EÚ za dátum rozšírenia o nové členské štáty východnej a strednej Európy.

Za týmto spojením stojí židovská bankárska rodina Rotschildovcov. No neboli a nie sú to len Rotschildovci, ktorí využili alebo priamo iniciovali sionistické hnutie, aby mohli využiť Židov a ich vlastnosti na ovládnutie sveta. Rozhodne netvrdím, že ide o židovské spiknutie a nie som ani antisemita. Pravdou však je, že Židia majú v týchto spoločnostiach veľké zastúpenie a vedúcu úlohu. Rozhodne im však nejde o židovský národ, ale hlavne o moc, peniaze a všetko s tým súvisiace. Teda presne o to, o čo išlo mnohým iným pred nimi (Hitler, Stalin, Džingischán, Habsburgovci, atď. ...). Zvyšok členov tvoria ľudia z iných národov, ktorí sledujú tie isté ciele a množstvo ďalších oklamaných ľudí, ktorí sú používaní doslova ako „užitoční idioti.“

Po skončení napoleonských vojen očakávali Rotschildovci, ako skutoční vodcovia iluminátov, že európske národy sú také zdecimované a u nich zadĺžené, že bez väčších problémov sa im podarí zrealizovať ich zámer s vytvorením základov spoločenstva štátov pod ich výlučným vplyvom. Paralela s Európskou úniou je smutnou skutočnosťou! Ruský cár ale odhalil neveľmi zakrývané zámery iluminátov a rokovania na Viedenskom kongrese úplne znemožnil.

Ciele a nástroje Slobodomurárov a Iluminátov:

O čo teda v konečnom dôsledku slobodomurárom a iluminátom ide? O dosiahnutie totalitnej svetovlády. Čo to znamená? Jeden svetový štát, alebo zoskupenie štátov, ktoré budú mať pevne pod kontrolou; dokonale kontrolované a ovládané ľudstvo; vytvorenie moderných otrokov; peniaze; manipulácia nie davov, ale celých národov. To je ich cieľom dodnes. Ako na to?

- Používaním peňažných a sexuálnych úplatkárstiev na dosiahnutie kontroly ľudí na vysokých miestach rôznych stupňov všetkých vlád a v iných oblastiach tohto úsilia.
- Kultivovaním študentov zo strany Iluminátov a fakúlt univerzít obdarených výnimočnými duševnými schopnosťami a patriacich do lepších rodín v duchu internacionalizmu a tiež občianskej spoločnosti (ako protiklad k národu a národným hodnotám, brániacim štátom, aby sa vzdávali svojej suverenity v prospech svetovlády). Na tento účel dokonca zriadila EÚ v rámci fondu Phare nadáciu rozvoja občianskej spoločnosti (NROS). Tá upevňuje demokraciu a občiansku spoločnosť a podporuje konkrétne projekty organizácií občianskej spoločnosti.
- Používaním všetkých vplyvných ľudí ako agentov.
- Získavaním kontroly nad všetkými masovokomunikačnými a oznamovacími prostriedkami na vytváranie názorov nás. O vplyve médií na verejnú mienku nemusím nikomu hovoriť.
- Skutočnými kľúčmi na kontrolu nad vládami sú vždy financie. Platí tu príslovie: ruka, ktorá dáva je vždy vyššie ako ruka, ktorá berie.

Východoeurópske a stredoeurópske krajiny chcú ovládnuť nielen importovaním bezduchej materialistickej kultúry a spôsobu života, ale aj zbedením a ožobračením týchto ľudí, degeneráciou pôvodných národov prostredníctvom podpory prisťahovalectva, šírenia drog, tolerovaním zločinov, všemožným znešťovaním atď. atď... Takýto ľudia by boli úplne ľahostajní voči ich plánom, neschopní brániť sa, znechutení bez životnej orientácie a pravých hodnôt a zamestnaní riešením svojich vlastných existenčných problémov alebo honbou za peniazmi.

Preto EÚ vytvára podmienky za ktorých prakticky nebudeme schopní prosperovať, a aj keby áno (o čom pochybujem) budú to len dočasné finančné výhody, ktorými nám zalepia oči a kúpia si nás.

Preto sa EÚ snaží kontrolovať a ovládať členské štáty spoločným zákonodarstvom (teda príkazmi, zákazmi a dovoľeniami), ktoré vychádzajú z jednej a tej istej podstaty. Formálne relatívne demokratické rozhodovanie alebo debata o nich je viac-menej len odsúhlasovanie toho, čo už vopred určili a naplánovali.

Členské štáty si o tom nedovolia polemizovať (nad vopred ohraničením priestor), pretože by dopadli ako Rakúsko za Haidera (príp. ako Le Pen ktorý je za vystúpenie Francúzska z EÚ a za znovu zavedenie Franka a ktorý bol označený za fašistu a nacistu), alebo by boli iným spôsobom potrestané. Navyše kvôli ich veľkej závislosti od peňazí a moci týchto skupín si to ani nedovolia. A ani nechcú dovoliť vzhľadom na to, že vo vláдах týchto krajín sedia im (Slobodomurárom a Iluminátom) poplatní ľudia, alebo dokonca priamo ich ľudia, ktorí nemajú dôvod neplniť tieto tiché príkazy z hora.

Zdanlivá diskusia o zákonoch a vzájomné protirečenia sú len zámienkou na oklamanie všetkých tých, ktorí by mali dostať sil a vôľu postaviť sa im na odpor a viac-menej je jedno medzi, ktorou variantou sa demokraticky rozhodnú, pretože obe vychádzajú z toho istého centra a vedú k tomu istému cieľu.

A ten kto by si myslel, že V. Británia, Švédsko alebo Dánsko sa Euru vyhnú a budú tak ešte relatívne finančne slobodné sa hlboko myli. Aj v týchto krajinách sú pri moci priaznivci spoločnej meny, a je teda len otázkou času, kedy tejto politike a sústavnej propagande ich obyvatelia podľahnú (referendá u nich budú pravidelne prebiehať až do vtedy dokým Euro ľudia neodsúhlasia).

Prečo sa s rozširovaním na východ EÚ tak ponáhľa? Preto, že sa bojí, že kandidátske krajiny by si to mohli ešte rozmyslieť a unikli by z ich „pazúrov“. Ved' aj EK vyhlásila, že kandidátske krajiny sú krehké a spevňuje ich práve cieľ vstupu do EÚ a že prípadné oneskorenie, by mohlo spomaliť dynamiku reformných procesov u nich.

Treba si tiež uvedomiť, že pod kepienkou zjednocovania Európy sa postupovalo aj v druhej svetovej vojne, kde sa sledovalo ovládnutie Európy, národov a ich germanizácia. Prakticky o to isté ide aj teraz, až na germanizáciu, ktorú nahradila anglo-amerikanizácia.

Integračné tendencie však neprebiehajú len v Európe, jednoznačne ide o cieľavedomý proces, ktorý prebieha na celom svete. Nejde však o prirodzený proces, pretože naňho tlačí USA, OSN a podporovaní resp. priamo iniciovaní je aj ostatnými inštitúciami ako MMF, Svetová banka, na ktoré majú vplyv medzinárodní finančníci a bankári. O spojitosti medzi EÚ a MMF svedčí napr. fakt, že v novembri 1999 pôvodne schválila EÚ pre Rumunsko pomoc vo výške 200 mil. EUR, ale počas asi polovicu z týchto peňazí zmrazil, pretože Rumunsko prestalo plniť program MMF. O tom ako sa táto inštitúcia podieľala na krachu v Argentíne by sa dalo popísať tiež veľa stránok, ale to nie je cieľom tejto práce.

V Amerike je to OAS (Organizácia amerických štátov, - aj americký kontinent je pod týmto tlakom - viaceré krajiny Latinskej Ameriky vyjadrili nesúhlas s postupom únie najmä v jej horlivom záujme o podpísanie dohody o zóne voľného obchodu s Mexikom a Chile, teda niečoho na spôsob EÚ.), v Ázii zatiaľ Liga arabských štátov a ASEAN, v Afrike OAJ nahradila Africká únia, založená 9. 7. 2002 v africkom Durbane. Štáty Perzského zálivu sa vyjadrili za zavedenie spoločnej meny po vzore EMÚ už od r. 2010. Colná únia tam už od 1. 1. 2003 vznikla.

Súčasne s rozširovaním EÚ sa rozširuje aj OSN, ktorý ma na tomto cielenom procese tiež významnú úlohu. Dokonca aj taká krajina ako Švajčiarsko sa čiastočne vzdalo svojej neutrality a do OSN vstúpilo. Presne vo chvíli, keď budú ešte (relatívne) suverénne národy Európy vtlačené do EÚ, začne se nám hovoriť, že Únia už nestačí zvládať úlohy a problémy, ktoré pred ňou stavia stále viac sa globalizujúci svet, a že teda jediným riešením je zriadenie jednotnej svetovej vlády.

Európsku úniu v tomto smere skvele vystihol Peter Bielik v Slovenských národných novinách číslo 14/2002, ktoré vydáva Matica Slovenská:

„Slobodomurárstvo teda doteraz malo rozhodujúci podiel na vytváraní európskej integrácie. Samozrejme, že tento vplyv si chce zachovať aj do budúcnosti, na jej dotvorení. A aká má byť jej povaha podľa ich zámerov? V prvom rade, v duchovnej oblasti, sa má potlačiť vplyv náboženstva najmä na spoločenský, ale i na súkromný život - podobne ako v komunistickom systéme. Základom pre takú orientáciu sú pozície nadnárodných monopolov, ktorých väčšina predstaviteľov sú členmi slobodomurárskych lóží... Pod anglo-americkým vplyvom sa vypracoval projekt budúcej prestavby sveta... Predpokladá likvidáciu národných hraníc... a ustanovenie celosvetovej ekonomickej vlády. Podľa tejto logiky nadnárodné monopoly si podriadia hospodárstvo iných krajín... je potrebné predovšetkým nad obchodom a priemyslom zriadiť osobitné a úzke korporácie, ktoré budú predstavovať hospodársku, a tým priamo, alebo nepriamo politickú moc. Teda podobne ako v socializme, kde napriek formálnej demokracii hospodársku i politickú moc nad spoločnosťou mala úzka skupina niekoľkých ľudí, tak to podľa plánov slobodomurárov má byť aj v integrovanej Európe. Ibaže kým v minulosti človek nespokojný s domácimi pomermi mal aspoň teoretickú možnosť odísť z jednej časti Európy do druhej, v prípade vytvorenia európskej integrácie podľa týchto plánov už nebude mať túto možnosť. Slovenská verejnosť by mala tieto skutočnosti poznať. Pred rozhodovaním sa, či sa Slovensko zapojí do európskej integrácie, má právo vedieť zámery jej hlavných tvorcov a z toho vyplývajúce možné dôsledky.“

Jestvuje niekoľko dôkazov, ktoré naozaj svedčia o tom, že EÚ je niekoľkostoročný slobodomurársky plán. Zopár z nich (boli uvedené aj v Slovenských národných novinách 14/2002) tu predkladám:

- Veľmajster Veľkého Východu Francúzska Leray na slobodomurárskom zjazde (konvente) v r. 1968 konštatoval: „Pred dvesto rokmi slobodný pán de Ramsay hlásal celosvetovú republiku. Od toho času... slobodomurári celého sveta sa neúnavne snažia o jej ustanovenie.“ (Ramsay bol významným predstaviteľom slobodomurárstva vo V. Británii. Zomrel r. 1743)

- Významný francúzsky slobodomurár, spisovateľ Victor Hugo v parlamente 4.11.1848 konštatoval: „*Francúzsky ľud uprostred starého monarchistického kontinentu položil začiatok, základ kolosálnej budovy, ktorá sa bude nazývať Spojenými štátmi Európy.*“
- V roku 1884 sa Almanach slobodomurárov zmieňuje o tej šťastnej dobe, keď sa v Európe vyhlási republika pod názvom Spojené štáty Európske.
- V roku 1914 významný slobodomurár Papus napísal: „*Spolu s národnými politickými orgánmi jednotlivých štátov jestvujú málo známe orgány medzinárodnej politiky. V súčasnosti oslobodenie Poľska, zničenie Rakúska, vytvorenie Spojených štátov európskych... to sú problémy, ktoré sa rozoberajú v týchto medzinárodných radách.*“
- V roku 1922 konvent Veľkej lóže Francúzska uviedol: „*Hlavné úlohy Ligy národov (predchodkyne OSN, vytvorenej pod vplyvom slobodomurárov) pozostávajú... vo vytvorení Spojených štátov európskych, alebo presnejšie Svetovej federácie.*“
- Konvent zmiešaného slobodomurárstva v r.1927 vyhlásil: „*Je potrebné všade a pri každej vhodnej príležitosti slovom, písmom a skutkami vytvárať také ovzdušie, ktoré bude priaznivé na vytvorenie Spojených štátov európskych, toho prvého kroku k Spojeným štátom sveta.*“
- Winston Churchill venoval vytvoreniu Spojených štátov európskych prejav na univerzite v Zürichu 19.9.1946, ktorý sa pokladá za začiatok rozbehnutia povojnových integračných snažení.

Nie to nie je rozprávka, ani žiadny výmysel, ale holá skutočnosť a pravda, ktorá sa sama potvrdzuje a dokazuje. Stačí rozumne rozmýšľať, študovať históriu a sledovať dianie v spoločnosti. Prečo by ste tomu mali veriť? Ak vám nestačia vyššie spomínané tvrdenia zamyslíte sa a posúďte sami:

- Nebolo v histórii dostatok prípadov, keď sa jednotlivci, rodiny alebo iné skupiny a organizácie pokúšali ovládnuť svet (väčšinou vojensky a otvorene v súčasnosti skryto a predovšetkým peniazmi)?
- Nie sú peniaze a financie rozhodujúcim faktorom od ktorého sa v dnešnom kapitalistickom a ziskuchtivom svete všetko odvíja a ktorými sa dá mnohé zmeniť a získať obrovská moc a vplyv?
- Nie sú medzinárodní bankári, majúci v rukách zlaté rezervy a obrovské množstvo financií, a od ktorých si vlády musia požičiavať tí, čo touto veľkou mocou disponujú? Pripomínam, že banky sú vo väčšine štátoch nezávislé od vlády a viazané na banky medzinárodného charakteru, ako je v EÚ napr. Európska centrálna banka alebo vo svete Svetová banka.
- Nie sú od týchto bánk vlády závislé? Spomeňme si nato, ako sú schopné svojimi machináciami MMF a Svetová banka poškodzovať ekonomiku štátov, napr. Argentíny. MMF a Svetová banka, častokrát vyžaduje na poskytnutie úveru mnohé politické ústupky.
- Nie sú tieto finančné inštitúcie v rukách určitých vplyvných bankárskych rodín, ktoré sú často účelovými sobášmi navzájom pospájané? Dokázateľne majú rozhodujúce slovo napr. v centrálnej banke Veľkej Británie - Bank of England Rotschildovci, ktorí sú veľmi vplyvnými židovskými bankármi, sú spojení s ostatnými bankárskymi rodinami a požičiavali peniaze mnohým americkým vládam.
- Nezaváňa to totalitnou kontrolou, keď sú nám skryto i otvorene nanucované cudzie zákony, mena - Euro, keď sa jednoznačne buduje s EÚ štát (viď kapitolu 8), ktorý je nadradený všetkým svojim členským štátom, postupne v takom rozsahu ako napr. USA nad Kaliforniou?
- Keď sme vyrobiť iba toľko koľko nám EÚ dovolí? Keď EÚ zasahuje aj do takých malicherných oblastí, ako je zakrivenie uhoriek?
- Nezaváňa totalitou to, že sa postupne systematicky spracovávajú dáta o všetkých občanov EÚ, že vás môžu neustále sledovať, odpočúvať a kontrolovať vaše financie, napr. presadzovaním bezhotovostných platieb, vďaka ktorým majú presný prehľad o tom, čo a za koľko ste nakúpili?
- Keď sa postupne napr. v Grécku zavádzajú identifikačné karty s čipom, vďaka ktorým vás môžu sledovať a kam môžu zaznamenávať údaje o vás? Aj u nás sú čoraz viac rozšírené čipové karty.
- Keď sa pod pláštikom boja proti terorizmu posilňujú právomoci polície, ktorá môže zasahovať aj proti nepohodlným nevinným ľuďom, keď sa zneužíva ich strach na to, aby sa vzdávali časti svojej slobody a práv (viď kapitolu 6)?

Zopár výrokov a viditeľný dôkaz na záver:

- „*Politická vôľa na strane EÚ a dynamika rozšírenia sú také silné, že tento proces už nemožno zastaviť*“, vyhlásil to v Bruseli európsky komisár pre rozšírenie Günther Verheugen.
- „*Rozšírenie EÚ je hotová vec*“, vyhlásil to rakúsky prezident Thomas Klestil na európskom ekonomickom summite v Salzburgu.

- „Je nemožné, aby Veľká Británia v budúcnosti odmietla prijatie Eura“, vyhlásil americký miliardár George Soros.

- „Za historické projekty treba platiť“, vyhlásil komisár pre rozšírenie Verheugen
Ešte stále neveríte, že to, čo som písal vyššie je pravda? Dobré si teda prezrite nasledovný obrázok:
Tento obrázok ukazuje rub americkej jednodolárovej bankovky. Je tu zašifrovaná celá skladba a postupnosť slobodomurárov.

Pyramída veľa tají aj symbolizuje. Vrchol pyramídy tvorí oko Staviteľa sveta alebo Veľkého zasväteného, predstavujúcich deizmus ako filozofiu, ktorá uznáva Boha (nie je vylúčené, že za Boha považuje satana) ako stvoriteľa, ale nie ako riadiacu silu.

Nápis ANNUIT COEPTIS - „naše podujatie je korunované úspechom“ a NOVUS ORDO SECLORUM – „nový svetový poriadok“ symbolizuje priame zámery. Letopočet MDCCLXXVI - 1776 (1.mája) na základni pyramídy je dátum založenia rádu iluminátov.

Pyramída ukazuje štruktúru slobodomurárstva. Skladá sa z 13 častí. Podľa tohto usporiadania je oko na špici pyramídy, potom stupeň RT - čo je Rotschild. Nasleduje Rada 13, ktorá sa regrutuje z podriadenej Rady 33. Táto predstavuje úzky výber z elitného slobodomurárskeho Klubu 500 (u niektorých autorov 300). Potom nasleduje veľká lóža B'naiB'rith, - elitný rád, do ktorého sú prijímaní len Židia. Grand Orient uzatvára hornú polovicu, a tým skupinu iluminátov. Dolná časť je venovaná tým slobodomurárom, ktorí slúžia ako vývesné štíty humanistických úmyslov a cieľov. Nasledujú v poradí Komunizmus; Škótsky rít 1-33°; Yorkský rít; Rotariáni, Liónsky klub, Ymca; Modré lôže; Slobodomurári bez zástery; Humanizmus.

Nad americkým orlom sa nachádza Hexagram (šesťcípá Dávidova hviezda) zložená z Pentagramov (symbolov mágie, okultizmu a satanizmu).

Poznámka: Určite ste ti položili otázku, prečo sú nové členské krajiny znevýhodňované oproti starým členom, keď chcú Slobodomurári rovnako ovládať jedných i druhých. Odpoveď je jednoduchá: EÚ musela poskytovať svojim členom v minulosti určité výhody, pretože by neboli vôbec ochotní do EÚ vstúpiť, zatiaľ čo nové členské krajiny sa o členstvo trhajú. A naviac starí členovia by nesúhlasili s rozšírením, keby im to nič neprinieslo. A takto budú mať konkurenčnú výhodu.

13. Úžitok z rozšírenia Európskej únie

Komu prinesie rozširovanie EÚ naozaj úžitok?

Ako sa píše v kapitole 12 Slobodomurárom a Iluminátom, nadnárodným korporáciám a medzinárodným finančníkom.

Ak tomu neveríte, tak to prinesie (podľa mňa až sekundárny úžitok) pre dnešné členské štáty. Tie budú môcť využívať lacnú pracovnú silu u nás, budú mať lepší prístup na naše trhy a na rozdiel od našich výrobcov budú vzhľadom na svoju ekonomickú silu konkurencieschopnejší, budú sa môcť postupne zmocniť trhu na úkor našich výrobcov (ktorí ich ako som na mnohých miestach písal nebudú môcť dobehnúť) a nájdu odbytiská pre svoj tovar.

A viete, čo napísal rakúsky denník Die Presse? „Česko vstúpi do EÚ s Temelinom aj s Benešovými dekrétmi. Kto hovorí niečo iné, je alebo naivný, alebo chce zavádzať verejnosť. Aj tí najzaslepenejší z nás musia uznať, že rozšírenie EÚ je v našom najvyššom politickom a hospodárskom záujme.“ V inom článku tento mienkotvorný denník napísal: „Triezva kalkulácia faktov znie: už len príprava rozšírenia EÚ je obrovský kšeft. Otvorenie hraníc prospeje obidvom stranám, predovšetkým však starým členským štátom - najmä Nemecku a Rakúsku. V r. 2004-2006 bude stát' rozšírenie únie každého Rakúšana 10 EUR ročne, ale získa 125 EUR a s ďalšími následkami až 1700 EUR.“

Práve preto sa ľudia, ktorí stoja v pozadí obávajú nerozšírenia únie, čo dokázal aj Günther Verheugen, ktorý dôrazne varoval pred akýmkoľvek oddaľovaním prijatia nových krajín do EÚ. Spomalenie procesu rozšírenia by podľa neho malo nebezpečné a nekontrolovateľné následky. (Náhodou by sa kandidátskym krajinám podarilo zostať i naďalej samostatnými a uniknúť im).

A kto by si myslel, že finančná pomoc o ktorej som písal v kapitole 1 sa realizuje nezištne a ako dar, by mal vedieť, že súčasná medzinárodná pomoc, ktorú pre akékoľvek účely realizujú bohaté krajiny tým chudobnejším je založená na nasledujúcom princípe: za 1 USD medzinárodnej pomoci bohaté štáty zarobia na trhoch chudobných 2 USD.

Opäť teda zopakujem, že na rozšírení získajú najviac Slobodomurári a Ilumináti v rámci svojich svetovládnych plánov, s nimi súvisiaci medzinárodní bankári a finančníci, veľké nadnárodné spoločnosti a napokon terajšie členské štáty.

14. Alternatíva

Je možné prosperovať aj mimo EÚ?

Alternatíva k EÚ (vo forme podobnej organizácie/štátu) nie je potrebná a keď nejstvue žiadna lepšia inštitúcia ako EÚ nemali by sme ísť ani do nej.

Väčšina ľudí si myslí, že ak by sme do EÚ nešli prinieslo by nám to ekonomický a hospodársky krach a izoláciu. Treba si uvedomiť nasledujúce veci:

- Vzhľadom na zahraničné investície, ktoré u nás majú podnikatelia z EÚ by bolo pre nich nevýhodné, ak by s nami prestali obchodovať, pretože by prišli o značné zisky i peniaze, ktoré u nás preinvestovali.
- Rovnako je v záujme našich susedov (ak by boli v EÚ a my nie), aby s nami obchodovali, pretože patríme k ich hlavným obchodným partnerom.
- Na embargá alebo sankcie, (aké sa zaviedli napr. voči Juhoslávii) musia byť veľmi dobré, pred svetom obhájitelné dôvody. Ak si dáme pozor a nenecháme sa vyprovokovať k etnickým zrážkam, vývoju zbraní hromadného ničenia alebo nezačneme zavádzať u nás diktatúru a totalitu prakticky nám nehrozia.
- Pre normálne fungovanie každého štátu je najdôležitejšia potravinová bezpečnosť. Tá je u nás zabezpečená, pretože u nás nebývajú také suchá ako v Afrike, nie je u nás púšť ako v Iraku a máme dostatok kvalitnej pôdy. Ako píšem nižšie máme aj strategickú surovinu tretieho tisícročia – vodu. Nehrozí nám teda, že by sme sklzli ku krajinám tretieho sveta.
- Obchod môžeme zamerať aj na krajiny východnej Európy, kde existujú obrovské a stále nevyužitú trhy.
- Ak by nám (vzhľadom na vyššie uvedené veci je to nepravdepodobné) prestali krajiny EÚ dodávať potrebný tovar môžeme ho dovážať aj z iných krajín, príp. sa aspoň uplatnia naši výrobcovia, ktorí by boli jedinými výrobcami, napr. syrov, či televízorov u nás.
- Strategické suroviny, potrebné pre priemyselnú výrobu i riadne fungovanie nášho štátu - ako je plyn, ropa, uhlie, alebo palivo do jadrových elektární dovážame z východu cez Ukrajinu a z Ruska.

Slovensko by teda mohlo kľudne prosperovať aj mimo EÚ. To by, ale museli byť vo vláde iní politici ako sú tam teraz. Veľa zla sa u nás napáchalo práve kvôli prístupovému procesu do EÚ, a nie len u nás. Uvediem dva príklady:

- Maďarsko musí obetovať časť výrazného hospodárskeho rastu, aby tak splnilo inflačné požiadavky EMÚ.
- Propagačný článok Košíc v medzinárodnom časopise Euromoney stál vyše 940 000 Sk a nové logo, pod ktorým má byť vedená informačná kampaň o EÚ stálo okolo 160 000 Sk. Ako keby naši politici neboli schopní v rámci svojej pracovnej náplne vytvoriť sami takéto logo a teda úplne zadarmo. Ak sa takýmto spôsobom nakladá s našimi peniazmi vo všetkom, nemožno sa čudovať, že peniaze na Slovensku stále chýbajú, resp. sú rozkrádané a celkom neefektívne, ba priam až rozhadzovačne používané.

Ako teda prosperovať aj mimo EÚ?

- Treba začať šetriť, ale nie na ľuďoch bežných a chudobných, ale bohatých a tých, čo majú svoje príjmy nespravodlivo vysoké. Tiež na veľmi veľa zbytočne financovaných veciach.
- Daňovou politikou a ochranou domáceho trhu treba podporovať slovenských malých a stredných podnikateľov.
- Treba sa začať orientovať a zaujímať aj o východné trhy, a nie len o tie západné.
- Všetci ľudia musia poctivo a tvrdo pracovať, čo sa dá dosiahnuť len väčším poriadkom a disciplínou.
- Tvrďými zákonnými opatreniami a posilnením orgánov činných v trestnom konaní (polícia, vyšetrovatelia, prokuratúra a súdnictvo) treba nastoliť na Slovensku poriadok, ktorý odstráni korupciu, kriminalitu a rozkrádanie peňazí.
- Zdaňovať treba hlavne a predovšetkým zahraničné a bohaté firmy. Aj keby tento krok znamenal zníženie prílivu zahraničných investícií. (O tom, že nie sú až tak dobré a že ich nepotrebuje v takom rozsahu a na úkor našich výrobcov som už písal).
- Slovensko musí využiť všetky príležitosti vyplývajúce z jeho geografickej polohy v strede Európy. Napr. o význame Slovenska a o tom, čo všetko sa u nás nevyužíva svedčí aj fakt, že americký veľvyslanec Ronald Weiser označil Slovensko ako geografický stred Európy a najmä bránu na Východ s nevyužitým miliardovým prekladiskom na širokorozchodnú trať v Čiernej nad Tisou.

Slovensko by sa mohlo stať tiež najfrekventovanejšou európskou križovatkou nákladnej, osobnej i vojenskej dopravy. Prejazdné poplatky na ktorých by sme mohli dobre zarábať, však budú po vstupe do EÚ odchádzať komisárom do Bruselu a nie do nášho štátneho rozpočtu.

O Slovensku sa tiež hovorí, že nemá žiadne zdroje a preto je nutne odkázané na zahraničie. Po prvé: ropu, ktorá k nám prúdi z Ruska síce nemáme, za to však aj my vlastnime strategickú surovinu nového tisícročia - vodu. Tá je u nás dokonca tak kvalitná a rozšírená, že aj keď je z vodovodu má väčšiu kvalitu ako minerálne vody na západe, napr. vo Francúzsku alebo Španielsku.

Treba tiež povedať, že západné krajiny neprosperujú preto, že sú členmi EÚ, ale svoju prosperitu získavali celé stáročia. A to hlavne ich imperialistickou a kolonialistickou politikou, v rámci ktorej okrádali zbytok sveta v Afrike, Ázii a v Amerike.

Navyše sú krajiny, ktoré nie sú v žiadnom integračnom zoskupení typu EÚ a pritom patria k najbohatším krajinám, napr. Japonsko a to pritom nemá žiadne surovinové zdroje a ani zahraničné investície v ich krajine nie sú až také rozhodujúce a Japonci sa na nich ani v takej miere ako my nespoliehajú. Dokonca aj taká chudobná krajina ako je Ukrajina má len 4.2 % nezamestnanosť, čo svedčí o tom, že dobré ekonomické a hospodárske výsledky sa dajú dosiahnuť aj mimo tzv. vyspelú Európu.

Mimo Európsku úniu naďalej po rozšírení o 10 nových krajín v r. 2004 zostanú: Nórsko, Island, Švajčiarsko, Lichtenštajnsko, Andorra, Monako, San Marino, Chorvátsko, Srbsko-Čierna Hora, Bosna a Hercegovina, Macedónsko, Moldavsko, Bielorusko, Ukrajina, Rumunsko, Bulharsko, Albánsko, ako aj najväčší štát Európy i celého sveta - Rusko.

Na záver spomeniem ešte výroky, ktoré dokazujú, že vstup do EÚ nie je v záujme členských štátov, že je možné dosahovať jeho teoretické výhody aj bez EÚ a že odpor voči EÚ je v celej Európe:

- Bývalá britská premiérka Margaret Tschatcherová odporúča kandidátskym krajinám len pripojenie k zónam voľného obchodu, pretože prijatím rôznych európskych regúl prideme o konkurenčnú výhodu - lacnú pracovnú silu a teda aj o nižšie náklady na výrobu!

- Noviny Times napísali : „Rozširovanie EÚ je obrovský a riskantný podnik, a to viac pre kandidátske krajiny ako pre EÚ. Kandidáti budú postavení pred možnosť: berte alebo neberte, bez ohľadu na podmienky. Existujú dva dôvody, pre ktoré by mohlo byť zotrvanie mimo EÚ menej nebezpečné. Prvým je, že sa stanú členmi len ako občania druhej kategórie. Druhým je to, že tárcha regulácií EÚ nových členov uväzní v relatívnej chudobe bez šance dobehnúť krajiny 15-stky.“
- Konzervatívny inštitút M.R. Štefánika zaoberajúci sa dopadom vstupu Slovenska do EÚ priznal: „V prípade vstupu je dôležité nepovažovať členstvo v EÚ za definitívny a nezmeniteľný stav. Bude preto žiaduce si do budúcnosti ponechať možnosť alternatívy voči nemu.“
- Pravicové sily v Európe, ktoré sú tendenčne nazývané extrémistickými sa usilujú o vystúpenie z EÚ. Napr. vo Francúzsku, Taliansku, Holandsku, Írsku i v Belgicku. Nóri už niekoľkokrát odmietli EÚ a rovnako Švajčiarsko. V niektorých krajinách sa už začali podpisové akcie za vystúpenie z EÚ.

15. „Výhody“ vstupu

Aké sú tzv. výhody a ako rýchlo sa prejavia po vstupe do EÚ?

Túto kapitolu zámerne uvádzam ako takmer poslednú, pretože skutočné výhody vstupu do EÚ sú naozaj len zanedbateľné a drvivá väčšina deklarovaných výhod sa v praxi nikdy neuskutoční. Preto som nepovažoval za účelné zavádzať čitateľov tým, že výhody uvediem ako najdôležitejší aspekt nášho členstva, ten je totiž v nevýhodách.

Deklarované výhody nášho vstupu do EÚ sú nasledovné:

- Zvýšenie konkurencie vo všetkých sektoroch ekonomiky, rozsiahlejšia ponuka, vyššia kvalita, širší sortiment, nižšie ceny.

Pravda:

Zvýšenie konkurencie najmä príchodom zahraničných mamutích firiem na náš trh a súčasne rušenie všetkých ochranných opatrení na ochranu slovenských výrobcov spôsobí, že budú touto konkurenciou zničení a neuplatnia sa ani na domácom trhu. V dôsledku tlaku tejto medzinárodnej konkurencie sa môže znížiť aj produkcia v niektorých segmentoch hospodárstva.

Ponuka tovaru u nás je už teraz nadmieru rozsiahla a to isté sa týka aj šírky sortimentu. Stačí sa pozrieť na množstvo napr. zahraničných syrov, jogurtov a iného tovaru, ktorým sú neslovenské hypermarkety a supermarkety zaplavené, pričom slovenskí výrobcovia majú tiež rozsiahlu ponuku a široký sortiment. Bežnému Slovákovi je jedno, či si môže vybrať medzi dvoma, troma alebo piatimi značkami. Veľké množstvo ponúkaného tovaru si aj tak nemôže dovoliť, a takýto široký sortiment môže v predajniach len obdivovať (týka sa to najmä elektroniky).

Čo sa týka vyššej kvality nemyslím si, že kvalita domáceho alebo zahraničného tovaru predávaného u nás by bola nedostačujúca. A opäť zdôrazňujem, keby sa k nám aj dostala špičková technika súbežne s jej uvedením na západné trhy, aj tak si ju len málokto môže dovoliť kúpiť. Navyše slovenské domáce výrobky, sú minimálne v potravinárstve lepšie ako zahraničné, o ktorých úrovni svedčí množstvo potravinových škandálov a je všeobecne známe, že zisk je pre nich dôležitejší ako zdravie spotrebiteľov.

A na záver nižšie ceny, ktoré budú spôsobené na jednej strane vyššou konkurenciou sa veľmi rýchlo stratia, vid' plánované zdražovanie v kapitole 2. Navyac týkajú sa len niekoľkých odvetví (napr. mobilní a kábloví operátori), ale vo väčšine odvetví je dostatočná konkurencia.

- Odstránenie obchodných prekážok a rast objemu vzájomného obchodu.

Pravda:

Odstránené obchodné prekážky síce spôsobia, že naši výrobcovia budú mať lepšiu príležitosť presadiť sa na západných trhoch, ale bude to len možnosť. Tá sa však vzhľadom na nedostatok financií, nedôveru západných spotrebiteľov voči východným výrobkom, a množstvo oblastí, v ktorých sú západní výrobcovia popredu nezrealizuje. Navyše ak chce domáci výrobca začať exportovať a podnikáť na zahraničnom trhu potrebuje byť najskôr úspešný na domácom trhu. To však vzhľadom na ešte väčší prílev zahraničnej konkurencie a nedostatok ochrany slovenského trhu nebude možné. Pravdou je tiež, že hlavný problém, prečo sa väčšine slovenských výrobcov doteraz nepodarilo presadiť na zahraničnom trhu bol nedostatok financií a už spomínaná nedôvera a nechť

zahraničia spolupracovať so slovenskými výrobcami v potrebnom rozsahu. Teda, nie obchodné prekážky ako sú clá a podobne. Pre prosperujúci podnik nie sú nikdy podstatnou prekážkou.

Aby naši výrobcovia dohnali západných nestačí, že ich obrazne povedané pozývajú hrať karty, musia mať na začiatku hry dobré karty, ktoré oni nemajú a samotný vstup do EÚ a s ním spojené vyššie menované nevýhody im ich ani nedajú. Keď nemáte s čím hrať, nemôžete nič vyhrať.

Rast objemu vzájomného obchodu bude spôsobený najmä ešte väčším importom z cudziny a nie exportom a ako som už povedal spôsobí likvidáciu domácich výrobcov.

Už teraz máme síce konkurenčné trhové hospodárstvo, ale keď by niekto čokoľvek dokázal vyprodukovať lacnejšie a chcel tiež predávať na voľnom trhu lacnejšie než ako určujú dohodnuté kartelové ceny, najskôr by paradoxne narazil na antimonopolný cenový úrad a neskôr by bola odolnosť klienta testovaná kriminálnymi metódami útoku na jeho majetok, zdravie i život. V medzištátnej rovine tzv. voľného obchodu sa to odvíja v podobe anonymne stanovovaných produkčných kvót a tvrdšími metódami pre menej chápaných sú gangsterské spôsoby medzinárodného formátu ako colné opatrenia, bojkot, preventívne vojny atď... .

▪ Rozvoj spolupráce s výrobcami EÚ pri prenikaní na tretie trhy.

Pravda:

Pri prenikaní na tretie trhy nie je potrebná spolupráca s výrobcami z EÚ, i keď majú s tým väčšie skúsenosti. Stačí používať aj vlastný rozum a prípadne odporovať ako to robia oni. A aj keby sme v EÚ neboli, neznamená to, že by sme s výrobcami EÚ nemohli spolupracovať.

▪ V súvislosti s voľným pohybom služieb a kapitálu vzniknú pre slovenských podnikateľov nové podnikateľské príležitosti v EÚ.

Pravda:

O tom, že to budú len príležitosti, ktoré sa len ťažko zrealizujú som písal už vyššie.

Podľa ankety ktorú organizovala audítorská spoločnosť Grand Thornton prvé desaťročie voľného pohybu tovarov v EÚ neprineslo malým a stredným podnikateľom nijaké výhody. Cudzinci nebývajú často akceptovaní ako partneri. Podľa väčšiny účastníkov ankety sa dosiahol opak toho, čo sa očakávalo. Spoločný trh vyhovuje viac gigantom, a malým a stredným podnikateľom viac-menej sťažil prístup ku kapitálu.

▪ Podpora vstupu zahraničného kapitálu do SR.

Pravda:

O zahraničných investíciách píšem sčasti v kapitole 4. Dopĺňam, že ich prílev nezávisí len od nášho vstupu. Tak isto o nich platí to isté, čo o už spomínanej konkurencii, že spôsobujú a spôsobia krachy domácich výrobcov. Navyše 55 % zahraničných investícií smeruje do Bratislavy a okolia, ktoré je aj bez toho najvyspelejším regiónom.

A nemyslíte si, že zahraničné investície sú zadarmo a nič nás nestoja. S každou veľkou zahraničnou investíciou sú spojené aj určité náklady zo strany štátu. Napr. v súvislosti so vstupom PSA Peugeot-Citroën na Slovensko bude štát táto investícia slovenský štátny rozpočet takmer 7 mld. Sk. A to nehovorím o tom, že budeme musieť stavebný pozemok napojiť na cesty, pre francúzskych odborníkov a ich rodiny zabezpečiť ubytovanie a pre deti možnosť štúdia v materinskom jazyku na základných a stredných školách v Trnave. Budovy na ňom postavené sa budú musieť zbúrať. Ďalšie peniaze nás stoja daňové prázdniny pre týchto veľkých investorov, ktoré budú platiť aj po vstupe do EÚ. Logické je, že štát pomáha cudzím, zahraničným investorom, ktorí na túto pomoc nie sú odkázaní, ale domácim slovenským výrobcom, pre ktorých je to často otázka prežitia nedáva nič. Nie je to macošské spávanie zo strany štátu?

Princíp tak veľmi ospevovaných zahraničných investícií, považovaných skoro za spasenie skvele vystihol Emil Semanco v týždenníku Express: „Slovensko za posledné desaťročia (napriek zahraničným investíciám - pozn.) nezbohatlo. Kto si myslí, že onedlho sa to zmení je na omyle. Každý koncern, každý holding a každá korporácia sem prichádza, aby využila našu biedu a kvalifikovanú lacnú pracovnú silu. Dokedy? Dokedy budeme lacní a hlúpi? Hluchí... Či nepočuť zo zahraničia o krachu takých gigantov ako Fiat? Nemôže čosi také postihnúť aj jednostrannú automobilovú ekonomiku? Stačí plošná recesia, trvalejší celosvetový otras, zavreté dlhy alebo aj dlhší štrajk a autolokomotíva uviazne v bezvýhodiskovom tuneli či jaskyni.“

Zaujímavý je aj názor bývalého českého premiéra a súčasného prezidenta Václava Klauza, ktorý na margo zahraničných investícií povedal: „Uľahčovať cestičku, zametať cestu zahraničným investorom na úkor domácich podnikov je hrubá chyba, všetky investičné stimuly sú zločin. Ktorá vláda niečo také dopustí, robí fatálnu dramatickú chybu, pretože každá investičná ponuka je na úkor domáceho

biznisu a je znevýhodňovaním domácich podnikateľov. To, že zúfalo o to bojujú zahraniční investori a politici, ktorí ich v krajine presadzujú, je úplne jasné.“

Hovorí sa tiež, že zahraničné investície znížia nezamestnanosť, ale ako sa dá potom vysvetliť fakt, že Poľsko, do ktorého mali smerovať zahraničné investície, pretože je členom NATO má rekordnú nezamestnanosť až 18.7 % a bez práce je už 3.32 mil. ľudí?

▪ Do SR bude smerovať vyšší objem nenávratných prostriedkov z EÚ, hlavne zo štrukturálnych fondov.

Pravda:

O tejto problematike píšem v kapitole 1 .

▪ Zavedenie voľného pohybu osôb a pracovných síl umožní slovenským občanom pracovať v krajinách EÚ.

Pravda:

O potrebe udržať mladých a inteligentných Slovákov a Slovenky doma nemusím ani písať. Práve voľný pohyb osôb spôsobí ich ďalší odliv a vyľudňovanie Slovenska. Navyše väčšina odchádza do zahraničia za prácou kvôli nedostatku práce na Slovensku a zlej životnej úrovni a nie preto, že by sa im tam príliš páčilo a Slovensko by považovali za horšie ako krajiny EÚ. Nebyť toho väčšina z nich by tu rada ostala, pretože tu má domov, rodinu, známych a priateľov, a množstvo toho, čo by nemohla mať v cudzine. Nejakej práce v cudzine, kde sú ľudia z bývalých komunistických krajín považovaní za ľudí z tzv. „monkeycountries“ („opíčích krajín“) by sa mohla bez obáv vzdať. A kvôli väčšiemu zárobku a zaujímavejšej práci by ešte neopúšťala všetko, čo má doma. Aj v minulosti Slováci odchádzali za prácou do Ameriky, či Kanady, ale myslíte si, že to bolo preto, že mali dobrodružnú povahu alebo cestovateľské chůtky?

Spomenúť tiež treba, že pracovné príležitosti sa týkajú prevažne mladých. Tí, čo majú nad 30 rokov si len ťažko nájdu prácu v EÚ.

Voľný pohyb osôb umožní pracovať lepšie nie len našim, ale aj cudzím ľuďom u nás. Keď to bude pre západných ľudí výhodné, prídu k nám, a budú brať Slovákom aj tých málo pracovných miest, ktoré sú u nás k dispozícii.

▪ Vstup SR do menovej únie umožní využívať výhody späté so zavedením jednotnej meny - Eura.

Pravda:

Aké výhody? Prinesie to len ďalšie zdražovanie (viď kapitolu 2).

Pokiaľ ide o to, že Euro je stabilnejšia a silnejšia mena, treba povedať, že každá mena, dokonca aj dolár je vrtkavá v prípade neočakávaných udalostí. Možná sila Eura nebude úspechom našej ekonomiky, ale celoeurópskej, a spomeňme si aj na časté intervencie Národnej banky SR v prípade prílišného posilňovania našej koruny, aby sa predišlo inflácii. Posilňovanie meny môže spôsobiť tiež zníženie zisku určitých podnikov, tak ako tomu bolo napr. v Maďarsku v prípade konzervárne Zlatý bažant.

Uvedomte si tiež, že jednotná mena - Euro tvorí len menšiu časť projektu nazývaného Európska menová únia (EMÚ). EMÚ ako novodobý geopolitický fenomén sa dá porovnať iba ak s Rímskou ríšou. Ako dopadla Rímska ríša, každý vie. Pre ekonomický a čiastočne i politický život Slovenska je podstatná predovšetkým skutočnosť, že Slovensko ztratí kontrolu nad dôležitými menovo-politickými nástrojmi, prostredníctvom ktorých usmerňuje ekonomické podmienky tak, aby bol zaručený vhodný hospodársky vývoj, eliminované alebo tlmené dopady rôznych druhov šokov, či už vonkajších alebo vnútorných. Úroková miera spolu s menovým kurzom totiž patrí k hlavným nástrojom slúžiacim k ovplyvňovaniu ekonomického prostredia štátu. A o tieto nástroje vstupom do menovej únie prídeme, resp. centrálna banka, ktorá tak ztratí schopnosť riadiť národnú menovú politiku. Už v roku 1979, keď 13. marca vznikol Európsky menový systém sa kritici obávali obmedzenia nezávislosti členských štátov v oblasti menovej politiky.

Britský minister financií G.Brown, ktorého nikto nemôže obviňovať z euroskepticizmu, pretože je osobne za zavedenie Eura vyhlásil, že si myslí, že vstup do EMÚ v nevhodnom čase a za nevhodných podmienok by mohol spôsobiť kolaps ekonomiky.

Keďže nebude existovať výmenný kurz koruny oproti zahraničnej mene, tak ekonomika SR stratí prirodzený vyrovnávací mechanizmus tokov peňazí medzi SR a zahraničím. V dôsledku straty menových, predovšetkým kurzových nástrojov NBS, sa však eliminujú aj možnosti pružne a včas reagovať na negatívne dosahy opatrení ECB na našu ekonomiku. Predpokladá sa preto zvýšené riziko cyklických výkyvov v reálnej ekonomike SR, spôsobujúc napríklad brzdenie ekonomickej výkonnosti a prípadne aj rast nezamestnanosti. Pružnosť pracovnej sily, cien a miezd (ako hlavné korekčné

mechanizmy) nebudú existovať. Podstatným rizikom členstva v EMÚ je aj potenciálny prechod na Európsku fiškálnu úniu (s jednotným systémom verejných financií, vrátane daňového systému) a Európsku politickú úniu (s jednou federálnou vládou, ktorý sa už prakticky uskutočnil).

Najspoľahlivejším dôkazom toho, že zavedenie Eura je pre členov Európskej únie veľmi zlým krokom je dôkaz, ktorý vychádza zo skúsenosti. Hospodárstvo Veľkej Británie, Dánska a Švédska (Švédi aj v septembrovom referende hlasovali múdro proti Euru) podľa predpovedí tento rok aj v budúcom roku bude rásť rýchlejšie ako vo väčšine krajín eurozóny. Uvedená trojica sa nevzdala samostatnej menovej politiky v prospech Európskej centrálnej banky. Tá zo svojej centrály vo Frankfurt nad Mohanom určuje úrokové sadzby, teda cenu peňazí. Švédsko a Dánsko v období rokov 2002 až 2003 zaznamenáva dvoj- až dvaaplnásobne vyšší hospodársky rast ako je priemer dvanástich krajín eurozóny. Pritom jej štyri ekonomiky – nemecká, holandská, portugálska a talianska - sa už ocitli v recesii.

Ozaj viete, že ľudia sú alergickí na Eurá, ktoré uvoľňujú nebezpečne vysoké množstvá niklu? Tvrdí to nová štúdia, ktorú zverejnil časopis Nature.

▪ Zo sektorového hľadiska sa najväčšie výhody očakávajú v oblasti poľnohospodárstva. Vstup do EÚ umožní využívať tamojšiu vyššiu cenovú hladinu.

Pravda:

Aké budú tie „výhody“ v poľnohospodárstve píšem v kapitole 3. To nezmení ani vyššia cenová hladina a tak isto o našich poľnohospodárskych výrobcoch platí to isté, čo o ostatných, o ktorých som už písal. Navyiac zvýšenie cenovej hladiny budú najviac cítiť spotrebitelia.

▪ Odbúranie colných bariér - umožnenie cestovania bez nutnosti pasov a hraničných kontrol.

Pravda:

Pasy budeme pri cestách do zahraničia potrebovať aj po 1. máji 2004. Až keď sa Slovensko stane súčasťou Schengenského systému, čo nebude skôr ako v rokoch 2006-2008 postačí nám len občiansky preukaz. (Toto sa týka prechodu hraníc SR s inou členskou krajinou EÚ).

To je síce pravda, ale kto si časté cesty do zahraničia bude môcť dovoliť? Náruživí cestovatelia si na víza a hraničné kontroly kľudne počkajú a to isté platí o tých, čo jazdia do zahraničia len niekedy. Občianske preukazy budeme musieť do cudziny nosiť aj tak a občasným kontrolám sa tiež nevyhneme. Navyiac počas prechodného obdobia (ktoré nebude krátke) sa na hraniciach napr. s Rakúskom vôbec nič nezmení, hraničné kontroly budú fungovať aj naďalej.

Nie na všetkých hraniciach sa situácia zmení k lepšiemu. Napr.: Zmeny po vstupe na česko-slovenskom pohraničí skomplikujú život obyvateľom príhraničných obcí a miest. Hranica sa bude dať prechádzať len cez určené hraničné prechody a každá osoba bude musieť prejsť kontrolou. Doteraz sa mnohí občania obidvoch republík žijúci v pohraničí navštevujú vstupujúc na územie druhého štátu na ktoromkoľvek vhodnom mieste, ako je to sformulované v medzivládnej dohode z októbra 1992 o zrušení vízovej povinnosti.

Uvoľnenie hraníc prinesie na Slovensko, nie len slušných turistov (ktorých nedostatočný prílev nie je spôsobený existenciou hraníc, ale nedostatočnou úrovňou služieb a propagácie Slovenska), ale aj kriminálnikov a zločincov. Tí sa budú môcť k nám voľne dostať a rovnako voľne budú môcť slovenskí kriminálnici pred spravodlivosťou unikáť do zahraničia. Rôzny pašovaný tovar napr. drogy (nie sú len z východu) sa k nám poľahky dostanú, ak uniknú colnej kontrole.

Môžeme tiež očakávať väčší prílev nelegálnych imigrantov, pre ktorých sa Slovensko (opticky) stane lákavejšou krajinou. Slovensko nebude pre nich už len tranzitná krajina na ceste do západnej Európy, ale cieľová krajina. Západ sa tak zbaví veľkého bremena (len v Nemecku je cudzincov viac ako 3 milióny a aj ostatné západné krajiny sú nimi zaplavené) a ich imigranti sa budú môcť postupne presúvať na východ, teda aj na Slovensko.

Odbúranie colných bariér spôsobí tiež zníženie príjmov do štátneho rozpočtu z ciel a navyše clá, ktoré budú zaplatené na vonkajšej hranici EÚ (u nás na hraniciach s Ukrajinou) nepôjdu do slovenského štátneho rozpočtu, ale do bruselskej spoločnej pokladnice.

▪ Prístup k novým technológiám, technologický rozvoj.

Pravda:

Za každú technológiu budú musieť jej importéri na Slovensko riadne zaplatiť, na čo bude mať málokto slovenský výrobca. Ich uvedenie do praxe nebudú môcť vzhľadom na ich predraženosť slovenskí spotrebitelia využívať. Nové technológie by sa k nám tak, či onak skôr, či neskôr dostali.

Nové technológie častokrát nahrádzajú ľudskú prácu a vedú k nezamestnanosti a takmer vždy ich sprezdávajú aj iné negatívne dôsledky.

- Podpora pre rozvoj regiónov, dotácie vidieka.

Pravda:

O dotáciách, ktoré súvisia s financiami píšem v kapitole 1. Ani oni v konečnom dôsledku nepokryjú všeobecné znižovanie životnej úrovne (viď kapitolu 4).

- Zníženie nezamestnanosti.

Pravda: Vid' kapitolu 4

16. Prognóza do budúcnosti

Čo nás v budúcnosti čaká a pravdepodobne neminie?

Ak chcete poznať odpoveď na túto poslednú otázku stačí si riadne preštudovať celú túto štúdiu a zamyslieť sa. Predpokladám, že keď ste sa dostali až na toto miesto poznáte ju. Preto pridávam len niekoľko predpovedí z vyhlásení rôznych osôb a inštitúcií.

- Priemerná úroveň EÚ sa podľa najoptimistickejších scenárov niektorých „odborníkov“ nepodari určite dosiahnuť do roku 2020 (či to vôbec bude v r. 2020 možno silne pochybovať).
- Riešitelia dopadov nášho vstupu do EÚ predpokladajú, že nastane prudký rast majetkovej a spoločenskej diferenciacie i narastanie rozdielov medzi jednotlivými časťami EÚ.
- Prezident Združenia priemyselných zväzov Slovenska Jozef Uhrík na diskusnom fóre Klubu Hospodárskych novín povedal : „*Desať transformačných rokov bolo šokom, vstup do EÚ bude ďalším*“ Mihók zo Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory predpokladá do dvoch rokov kolaps slovenskej ekonomiky, pretože všetok majetok je už takmer sprivatizovaný a vláda už nebude mať zdroje na reformy ani na plnenie záväzkov voči EÚ. Pričom sprivatizovaný majetok približne za 300 mld. Sk sa nevyužil na nič konštruktívne.
- Vstup Slovenska do európskej ekonomickej komunity vedecký front očakáva ako druhý najzávažnejší šok po spoločensko-politických zmenách v r.1989.
- Podľa prieskumu verejnej mienky si myslí 53.7 % Slovákov, že dianie na Slovensku sa uberá nesprávnym smerom.
- Vstupom 10 nových štátov vznikne v EÚ aj nová kategória krajín - superchudobné. Do tejto kategórie bude spadať väčšina Poľska, Slovenska a časť Maďarska.
- Konzervatívny inštitút M.R. Štefánika zaoberajúci sa dopadom vstupu Slovenska do EÚ priznal: „*Podstatným makroekonomickým rizikom je prenesenie zodpovednosti za niektoré rozhodnutia do EÚ. Môže spôsobiť brzdenie aktivity jednotlivcov, prehlbenie ich spoliehania sa na cudzie a vzdialenejšie rozhodnutia, zníženie ich kontrolovateľnosti a zároveň aj obmedzenie suverenity krajiny. Prenášanie kompetencií a zodpovednosti na rozhodovacie právomoci centralizovaných a nedostatočne legitímnych inštitúcií EÚ môže u obyvateľov SR vyvolať psychologické rozčarovania. Príkladom je v súčasnosti Írsko, jeho snaha o výraznejšie znižovanie daní a reakcia EÚ, konkrétne pokarhanie Írska ministrami financií EÚ na jar 2001.*“ Ďalej uviedol: „*V prípade reálneho rozšírenia menovej únie o fiškálnu a politickú úniu bude opodstatnené odmietnuť potenciálne členstvo v EMÚ.*“

17. Záverečné zhrnutie:

Prečo nie do Európskej únie?

Slovensko by vzhľadom na vyššie uvedené informácie nemalo ísť za žiadnu cenu do Európskej únie.

Niekoľko zhrňujúcich dôvodov pre odmietnutie vstupu do EÚ:

1) Slovensko bude mať v súvislosti so vstupom a členstvom v únii enormné náklady

(nemyslím tým len odvody do spoločného európskeho rozpočtu, ale hlavne celkové náklady spojené so zmenami slovenskej ekonomiky, hospodárstva, a zavedenia európskeho zákonodarstva do praxe).

2) Slovenským obyvateľom (predovšetkým strednej a nižšej vrstve) sa značne zhorší životná úroveň:

a) Rastom cien všetkých tovarov a služieb (v rámci vyrovnávania s cenami v EÚ).

- b) Rastom spolatňovaných tovarov a služieb.
 - c) Zvýšením daňového zaťaženia (vzhľadom na to, že štát po dokončení privatizácie štátneho majetku nebude mať iné zdroje).
 - d) Znížením podpôr zo štátnych fondov a sociálnych dávok.
 - e) Nedostatočným (oproti výdavkom) resp. pomalým rastom reálnych miest.
- 3) Slovensko postupne stratí svoju poľnohospodársku pôdu a pozemky na úkor zahraničných kupcov.
- 4) Vzrastie nezamestnanosť:
- a) Kvôli krachom stredných a malých podnikateľov:
 - (a) v dôsledku zvýšenej konkurencie zo strany zahraničných podnikov a nadmerného dovozu hotových výrobkov z cudziny.
 - (b) v dôsledku nedostatočnej ochrany slovenských výrobkov, ktorá sa po vstupe do únie úplne stratí.
 - (c) v dôsledku rastu nákladov (v súvislosti so zavádzaním európskych noriem) a cien vstupov.
 - b) Kvôli prepúšťaniu zo strany zahraničných investorov.
 - c) Kvôli produkčným kvótam, obmedzujúcich výrobu a nútiacich tak poľnohospodárske podniky prepušťať.
- 5) Slovensko bude musieť dodržiavať prísne pravidlá a zákony.
Dokonca aj v úplne nepodstatných oblastiach a detailoch, bez ohľadu na to, či sú pre nás výhodné (vzhľadom na určité slovenské špecifiká) alebo nie. Za porušenie nás bude EÚ postihovať prísnymi sankciami.
- 6) Európska únia nás bude riadiť a prikazovať nám vo všetkých podstatných oblastiach ekonomiky, hospodárstva a politiky, nepriamo aj života spoločnosti.
- 7) Slováci stratia právo na súkromie a slobodu:
- a) Európska únia nás bude mať v centrálnej databáze jej obyvateľov s presnými aj súkromnými údajmi z nášho života. Naše údaje budú tiež na nových identifikačných kartách, vrátane takých údajov ako je: zoznam našich priateľov, sexuálna orientácia, choroby, atď. ...
 - b) Budeme prostredníctvom čipových kariet, bezhotovostných platobných kariet, mobilov, kamier, internetu, elektronickej pošty a satelitov neustále sledovaní a odpočúvaní. Prakticky sa nebude mať kde skryť. (Všetko toto je v menšej miere už i teraz, po vstupe však môžeme očakávať vzostup a tiež završenie tohto všetkého).
 - c) Plánuje sa aj zavádzanie čipov do tela, prípadné laserové tetovanie čiarovými kódmi, čím nás budú môcť dokonale ovládať a manipulovať s nami.
- 8) Slovensko stratí suverenitu a zvrchovanosť v podstatných oblastiach spoločenského rozhodovania, čím prakticky stratí samostatnosť, ktorú získalo v r. 1993 vystúpením z ČSFR.
- a) Zákony EÚ sú nadradené zákonom Slovenskej republiky, ich porušenie, resp. nedodržanie pravidiel bude znamenať pre Slovensko sankcie.
 - b) Slovenská republika musí prevziať viac ako 80 000 nariadení, čím prakticky stratí samostatné zákonodárstvo.
 - c) O politike, ktorú budeme musieť rešpektovať budú rozhodovať za Slovensko iní.
 - d) Slovensko sa stane súčasťou federálneho štátu - Európska únia.
- 9) Stratou samostatnosti Slovenskej republiky stratí Slovenský národ plnú národnú svojbytnosť.
Jej podmienkou je existencia zvrchovaného a suverénneho národného štátu.
- 10) Slovensko sa v rámci Európskej únie stane štátom s postavením člena federácie, teda takým ako mal za bývalého Československa, pričom jeho postavenie bude ešte horšie (vzhľadom napr. na produkčné kvóty alebo absolútne presné pravidlá, ktoré sme nemali ani v minulosti).
- 11) Kresťanstvo na Slovensku sa v praktickom živote rapídne oslabí, ešte väčším prílevom liberálneho voľnomyšlienkarstva, rôznych východných i západných siekt, západného materialistického spôsobu života a všeobecným úpadkom mravnosti a morálky.
- 12) Na Slovensku nastane všeobecný duchovný, mravný a morálny úpadok:
- a) Väčším rozšírením drogových a iných závislostí.
 - b) Väčším rozšírením západnej pseudokultúry, založenej na propagácii násilia, zvrhlého sexu a materializmu.
 - c) Postupnou liberalizáciou v oblasti homosexuality, klonovania, eutanázie a neviazaného spôsobu života.
 - d) Zhoršením životnej úrovne.
 - e) Zvýšením kriminality.

- 13) Slovensko sa dostane pod úplnú kontrolu úzkej skupiny ľudí (Slobodomurárov a Illuminátov; pre niekoho medzinárodných finančníkov a korporácií), ktorá sa usilujú o dosiahnutie totalitnej svetovlády.
- 14) Vzrastie kriminalita:
- a) Zhoršením životnej úrovne obyvateľstva
 - b) Otvorením hraníc
 - c) Rozšírením západného neviazaného spôsobu života
 - d) Degradovaním duchovných hodnôt na úroveň kultúrnej zvláštnosti.
- 15) Nastane odliv mladých a talentovaných ľudí, potrebných doma do zahraničia.

Záver:

Každý človek, ktorý má v sebe, čo i len kúsok cti a hrdosti musí Európsku úniu odmietnuť. Keď počujem ako nás EÚ a celý Západ chvália, akú máme dobrú proeurópsku vládu a kam smerujeme je mi zle.

Napríklad: Nemecké noviny DPA o proeurópskej eufórii v SR napísali: „*odvtedy, čo sa do čela vlády postavil kresťanský demokrat Mikuláš Dzurinda, stalo sa Slovensko vzorným žiakom EÚ*“. Americké noviny Financial Times napísali: „*výsledky septembrových volieb na Slovensku znamenajú kvalifikáciu Slovenska do EÚ a NATO*“. Ako úspech uvádzajú úspešné sprivatizovanie bánk a štátnych podnikov vládou M. Dzurindu. Dzurindu za túto vlastizradcovskú politiku zaradili medzi 50 osobností, ktoré Bruselský týždenník European voice nominoval na cenu Európan roka 2002. Tomu sa však vôbec nečudujem. Aj zahraničie však uznáva, že súčasná aj minulé vlada je viac obľúbená u nich ako doma. Stále platí staré príslovie: ak vás chváli nepriateľ, dávajte si pozor a hľadajte kde ste spravili chybu, za ktorú vás vaši nepriatelia farizejsky chvália.

Slovenskí občania v referende o vstupe do EÚ, ktoré sa uskutočnilo 16.-17. mája vyjadrili svoj názor a formálne odsúhlasili naše členstvo, a tým aj zánik samostatnej Slovenskej republiky. Napriek tomu, že za náš vstup hlasovalo až 92.46 % zúčastnených voličov, vzhľadom na veľmi nízku účasť (len 52.15 %) to bola len menšina slovenských voličov (48.22 %). Väčšina (51.78 %) tento krok neodsúhlasila. Ak by bola účasť pod 50 % referendum by bolo neplatné. Len „tesný“ výsledok 2 % nad stanovenou hranicou platnosti je veľmi podozrivý. Objavili sa informácie, že referendum mohlo byť zmanipulované. Stačí si pripomenúť situáciu dve hodiny pred uzavretím referendových miestností, keď k úspechu (vlády) chýbali ešte dve percentá voličov, pričom populudňajšia účasť bola podľa informácií veľmi nízka (povedal súčasný prezident Ivan Gašparovič). Navyše vláda aj média porušili ústavu, keďže nerešpektovali moratórium vyplývajúce zo zákona o referende. Tak, či onak výsledok by na situácii takmer nič nezmenil, keďže sa viacerí vládny politici vyjadrili, že pre parlament rozhodnutie občanov nie je záväzná. Išlo tu teda len o akýsi oficiálny prieskum verejnej mienky, uskutočnený preto, aby sme mali zdanie demokracie a toho, že môžeme o niečom rozhodovať (pod vplyvom vidiny osobných úspechov, peňazí a jednostrannej, plytkej propagandy) „za“, hlasovali za totalitu nového svetového poriadku, ešte väčšie zbedačenie Slovenska a za vrátenie štátoprávneho postavenia Slovenska a Slovákov pred 1. január 1993. Im a tým, čo osud Slovenska vôbec nezaujímajú pripomínam, že aj oni sú zodpovední za našu budúcnosť a budúcnosť svojich detí, a že raz trpko na vlastnej koži oľutujú svoje chybné rozhodnutie. Nie je to vyhrážka, ale krutá realita, ktorá nás všetkých čaká, preto otvorte konečne oči a postavte sa aj vy na stranu pravdy, spravodlivosti a dobra!

Všetkých uvedomelým, rozumným občanov, roduverným Slovákov a pravých Kresťanov, ktorí EÚ odmietli bojkotovaním referenda alebo hlasovaním "proti" odkazujem aby sa, (napriek tomu, že vstupe do EÚ sa nevyhneme) nevzdávali a bojovali ďalej za svoje občianske, ľudské a národné práva. Skutočne porazení budeme až vtedy ak sa celkom vzdáme. Preto sa nenechajme odradiť a zdeptať (pretože, práve o to sa snažia naši odporcovia a nepriatelia), ale naopak snažme sa poučiť z tejto prehratej bitky (nie vojny) a do nového boja – tentoraz za čo najskoršie vystúpenie z EÚ nastúpme s Božou pomocou s ešte väčšou odhodlanosťou a elánom! Od postoja každého z nás závisí cesta, ktorou sa bude Slovensko uberať. Keď si všetci povieme, že my osobne nemôžeme nič zmeniť, naozaj sa nič nezmení, pretože nebude na to ani príležitosť. Nie nadarmo sa hovorí v slovenskom prísloví: „Kto nikdy nezačne, nikdy nedokončí“!

Verme teda sebe a Bohu a nemáme sa čoho báť, snažme sa, bojujme a pracujme, jedine tak môžeme zvíťaziť!

Použitá literatúra:

Ján Lisý a kol. - Ekonomía - Iura edition - 2000

Ústava Slovenskej republiky - Kancelária NRSR - 2001

Martin Herzán - Totalitní světovláda - Medzinárodní komise svědomí - 2001

Jozef Prusák - Teória práva – Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK - 1999

Použitá tlač:

Hospodárske noviny (ročníky: 2002 a 2003)

Zmena (ročníky: 2001 a 2002)

Express (ročník: 2003)

Formát (č.9, 2003)

Slovenské národné noviny (č.14, 2002)

Pravda (14.3.2003)

Použité dokumenty:

Internet, Ta3,

Do Európskej únie nás lákajú, aby z nás stiahli kožu

Armáda ako párok v ústach

● **Ako hodnotíte stav slovenskej politiky v súčasnosti? – spýtali sme sa známeho spisovateľa a publicistu SERGEJA CHELEMENDIKA (na obr.).**

– Myslím si, že slovenská politika je už zastaraný termín. Slovenská politika sa skončila privatizáciou, presnejšie, keď sa odovzdali do cudzích rúk podniky národnej ekonomiky, ktoré boli vytvorené rukami generácií Slovákov. Takže prevratová generácia slovenských politikov si splnila svoju historickú misiu a odchádza zo scény. Na rozlúčku im možno povedať iba jedno: Ich mená budú raz rodáci preklínať, keď si nakoniec uvedomia, ako ich zradili ľudia, ktorí sami seba označili za slovenských politikov.

● **Ale na Slovensku predsa existujú politické strany...**

– Áno, sú dve strany, ktoré aspoň v hrubých rysoch pripomínajú politické organizácie. Je to etnická strana slovenských Maďarov – SMK a klerikálna strana – KDĽ. Tieto strany majú svoju vlastnú ideológiu, vlastný stranícky aparát a vlastné vízie budúcnosti. Všetko ostatné – to sú čisto lobistické, krátkodobé politické projekty jednorazového použitia – Smer, SDKÚ, ANO. Donedávna najsilnejšie HZDS bolo čisto vodcovským útvarom, preto zdieľa osud svojho vodcu. HZDS však stranou nikdy nebolo a už sa ani nestane.

● **Vydrží vládna koalícia podľa vášho názoru celé štyri roky?**

– To už nie je dôležité. Akékoľvek preskupenia vnútri „politickej elity“ už nič nezme-

nia. Pre Slovensko a Slovákov sa absolútne rozhodujúcim, nadhlo alebo navždy, stalo to, čo sa odohráva mimo územia Slovenska. Napríklad udalosti v Európe, Amerike či Iraku. A tu treba priznať, že hŕstka ľudí, ktorá na Slovensku stojí pri moci a deklaruje najprv európsku, potom americkú orientáciu, totálne zlyhala. To jest Slovákom predložila lživú víziu budúcnosti, pričom lživosť tejto vízie bude každým dňom čoraz očividnejšia.

● **Ale prečo? Dzurinda predsa prisľúbil príviesť Slovensko do EÚ a NATO a svoj sľub splnil.**

– Nezaškodilo by upresniť, či Dzurinda dal tieto sľuby Slovákom alebo niekomu inému. Ale nejde tak ani o formálny vstup do nejakých medzinárodných štruktúr, ako o to, čo tento vstup znamená pre krajinu a jej občanov.

Slováci boli dlhé roky agitovaní na vstup do EÚ; na každom rohu sa tvrdilo, že počnúc týmto vstupom, sa Slováci budú mať lepšie. Teda, že EÚ im zabezpečí vyššiu životnú úroveň. Je to lož, a tí, ktorí to sľubovali, vedeli, že klamú. Životná úroveň Slovákov bude klesať do takej miery, že časť obyvateľstva, najmä staršie pokolenie, čaká, bohužiaľ, žobrácka existencia. Slovensko, tak ako, mimochodom, aj iné postkomunistické krajiny, lákali do EÚ nie preto, aby ich tam živili, ale, aby z nich stiahli kožu. Zmysel vstupu bývalých krajín Váršavskej zmluvy do EÚ a NATO je však oveľa širší než len banálna koloniálna úloha vziať týmto národom z rúk všetko, čo má nejakú hodnotu.

● **Ako ponimate ciele rozširovania EÚ z hľadiska Západu?**

– Začnime prostým údajom: každý občan EÚ zaplatí za rozšírenie únie okolo desať eur. Teda okolo štyristo korún. Je to cena skromného obeda na nemeckom alebo rakúskom benzínovom čerpadle. Taký je reálny objem „pomoci“, ktorú štedré demokracie poskytujú kandidátskym krajinám. A čo získajú bohaté krajiny EÚ výmenou za túto „pomoc“ pripomínajúcu žobrácku almužnu?

Po prvé: definitívne garancie toho, že všetko, čo im prakticky zadarmo odovzdali do rúk „politickej elity“ kandidátskych krajín: surovínové odvetvia, energetiku, banky, veľké závody – zostane navždy v ich rukách.

Po druhé: západoeurópske krajiny chcú zlízať smotanu – získať pracovnú silu svojich chudobných susedov, zlákať k sebe dobre vychovanú, ešte nepokazenú

mládež, odchovanú úsilím národov východnej Európy. Názorne sa to dá pozorovať na príklade českých lekárov, ktorí sa masovo sťahujú do Nemecka. Na ich miesta Česi prijímajú slovenských lekárov. A tak Slovákom onedlho nebude mať už kto liečiť. Západnej Európe chýba kvalifikovaná pracovná sila – vo východnej Európe takáto sila zatiaľ je. Pravda, otcov a staré matky mladých Slovákov, Čechov či Poliakov, ako sa neskôr ukáže, nebude mať kto živiť, keď zostarnú a budú odkázaní na pomoc iných.

Po tretie: existuje najdôležitejší cieľ, ktorý sledujú krajiny EÚ pri dosahovaní svojho rozšírenia. Spočíva v tom, že západná Európa je už v súčasnosti na konci s dychom od náporu miliónov prisťahovalcov z tretieho sveta, ktorí kvalifikovanou pracovnou silou rozhodne nie sú. Treba ich živiť a k bohatým Európanom prišli preto, aby spolu s nimi zdieľali ich blahobyť. Pri celkovom rastúcom tempe presídľovania do Európy z krajín Ázie a Afriky len rozšírenie EÚ dáva krajinám, ako Nemecko a Francúzsko, šancu, aby aspoň trochu chytili dych. To znamená, že prisťahovalci z tretieho sveta sa budú vytesňovať na východ a súčasné „tranzitné“ krajiny – Maďarsko, Slovensko a Česko – sa stanú „cieľovými“. Práve preto krajiny EÚ tak dôkladne žiadajú od kandidátskych krajín, aby kandidáti kopírovali ich hlúpe a bezhlavo mánotratné sociálne systémy.

Po štvrté: existuje ešte jeden dôležitý cieľ, tentoraz už nie Európy, ale Ameriky. Vyvieť americké vojská z Nemecka. Tento cieľ bol od samého počiatku primárny a je alfou a omegou rozširovania NATO a EÚ smerom na východ. Američania vedia, alebo aspoň ešte donedávna vedeli prepočítať si všetko na roky dopredu. Súčasná konfrontácia Európy a Ameriky sa dala predvídať. Ešte zopár takýchto konfliktov, a Nemci môžu imperatívne žiadať odchod amerických vojsk. Pritom iba v Nemecku sa nachádza vyše tristo tisíc amerických vojakov. Táto obrovská armáda sa bude postupne rozmiestňovať do krajín východnej Európy. A aby tieto krajiny príliš nahlas nevykrikovali čosi o novej okupácii, ústa im zapchajú párkom. Párok sa nazýva „členstvo v EÚ“.

● **Vykreslili ste dosť hrozny obraz...**

– Jednoducho je to pravda, ktorá sa onedlho nebude dať utajiť.

■ **Zhovárilo sa ERIKA VINCOURKOVÁ**

„Pravdu nikdy nespoznáme z rozhovorov, ale len prácou a pozorovaním“
(Ruskin)